

SOTILAAAN ÄÄNI

N:o 1
1944

RINTAMALEHTI

Lauantaina
tammikuun 1 pnä

PUNAISEN ARMEIJAN HYÖKKÄYS LAAJENEET

22 saksalaista divisioonaa lyöty hajalle. — Yli 1000 paikkakuntaa vapautettu saksalaisista.

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO ILMOITTAA:

1:sen Ukrainan rintaman joukot ovat siirtyneet hyökkäykseen Shitomirin suunnalla ja murtaneet vihollisen puolustuslinjan sekä kuusi päivää kestäneissä sitkeissä taisteluissa joulukuun 29 päivän iltaan mennessä edenneet 50—100 kilometriä laajentaen rintamamurron 300 kilometrin leveydelle.

Hyökkäystaisteluissa neuvostojoukot ovat lyöneet hajalle 8 saksalaista hyökkäysvaunudivisioonaa, niiden joukossa SS-divisioonat „Adolf Hitler“ ja „Reich“ sekä 14 jalkaväkidivisioonaa.

Menestyksellisissä hyökkäystaisteluissa neuvostojoukot ovat valanneet Korostenin kaupungin ja suuren rautatiesolmun, Kazatinin kaupungin ja tärkeän rautatiesolmun, Volodarsk—Volynskin, Tshervonoarmeiskin, Tshernjahovin, Radomyshlin, Korostyshevin ja Skviran kaupungit sekä yli 1000 muuta paikkakuntaa.

Hitlerin hurtat

rintamamiesten omaisten kimpussa

Eräs äiti, jonka nimeä emme halua julkaista, ettei häntä suorien sanojensa vuoksi raahattaisi ohranan komeroihin, kirjoittaa pojalleen rintamalle:

„Aunenkin vienevät pakkotyöhön. Ja vielä haukkuvat hyvän päälliseksi, että muka toisenkin tytön pakkotyöhön määräävät! Kun minä sanoin, että ei Aune jaksa olla, niin poliisi, juudas, sanoo, että on jaksettava! Ka, emmehän me vanhat vaivaiset sille mitään voi, jos poliisi tulee. Eipä niitä poliiseja olekaan näkynnä työnteossa, mutta piiskana kyllä!

Vaan minkäs sille voi, kun kerran he ovat Hitlerin hurtiksi ruvenneet eikä heidän naamapielensäkään näytä sitä häpeävän. Se kuin kerran on heidän ihan mielityötään! Kaikki asiat on männä ihan päin mäntyä“.

On vaikea enää vakuuttavammin kuvata sitä hitleriläistä „uutta järjestystä“, joka Suomessa on saatettu voimaan. Kuinkahan kauan suomalaiset rintamamiehet vielä sallivat moisten Hitlerin hurttien komennella vanhoja, avuttomia äitejään ja nuoria sisariaan?

UUDEN VUODEN ALKAESSA

Vuosi 1943 oli käänteentekevä koko sodan kulussa. Se oli Neuvostoliiton ja sen liittolaisten voittojen vuosi, Hitler-Saksan ja sen vasallien tappioiden vuosi.

Stalingradin jättiläistaistelu, Pohjois-Kaukasian puhdistaminen, Kurskin taistelu, josta alkoi Punaisen armeijan valtava kesähyökkäys 2.000 kilometrin levyisellä rintamalla, saksalaisten karkoittaminen Dnieprin taakse, kauas Kievin ja Smolenskin länsipuolelle — sellainen on lyhyesti hahmoteltuna Punaisen armeijan voittokulku kuluneena vuonna. Nämä voitot ovat saataneet saksalais-fascistisen leirin romahduksen partaalle.

Kulunut vuosi on ollut Hitlerin leirille suurten tappioiden vuosi myöskin etelässä. Italialais-saksalaisen armeijan tuhoaminen Pohjois-Afrikassa, liittoutuneiden maihinnousu ja voittoisa eteneminen Italiassa, Mussolinin fascistikoplan kukistaminen ja Italian pois joutuminen fascistisesta akselista — kaikki tämä on merkinnyt fascistipedolle kipeää iskua, jota Saksan kaupunkeihin kohdistetut tuhoiset ilmapommitukset sekä orjuutettujen Euroopan kansojen yhä kärjistävä vapaustaistelu ovat tuntuvasti tehostaneet.

Jos kulunut vuosi saattoi fascistisen leirin romahduksen partaalle, niin vuosi 1944 alkaa merkeissä, jotka eivät jätä pienin-

(Jatkuu 2. siv.)

UUDEN VUODEN ALKAESSA

(Jatkoa 1. siv.)

täkään epävarmuutta siitä, että tämä vuosi on Hitler-Saksan ja sen vasallien lopullisen nujertamisen ja kaikkien hitleriläisten sotarikollisten rankaisemisen vuosi. Neuvostojoukkojen voimakas eteneminen Baltian rintamalla ja Punaisen armeijan uusi suurhyökkäys Ukrainassa ovat jo saaneet saksalaiset käytreineen kauhun valtaan. Varmaa on myöskin, että Punaisen armeijan hyökkäystoimet tulevat saamaan entistä voimakkaampaa tukea amerikkalais-englantiläisten joukkojen taholta etelässä ja lännessä, jossa parhailaan suoritetaan suurenmoista valmistelutyötä hyökkäyksen alkamiseksi Saksaa ja sen vasalleja vastaan. Teheranissa, jossa Stalin, Roosevelt ja Churchill kohtasivat toisensa, hyväksyttiin yksityiskohtaiset suunnitelmat tarkoin sovittuine määräraikoineen lopullisen murskaavan iskun antamisesta Hitler-Saksalle ja sen vasalleille.

Kukapa näin ollen epäilisi sitä, etteikö vuosi 1944 ole myöskin Hitlerin suomalaisten renkien kurjan sotaseikkailun romahduksen vuosi. Mikään ei voi estää Mannerheimin armeijan tappiota. Se on ehdottoman varma. Varmaa on myöskin, että jos suomalainen sotilas ei kyllin ajoissa tee pesäeroa hitleriläismannerheimiläisestä rikollisjoukkiosta, ei hän voi pelastaa itseänsä tuhoutumasta Mannerheimin armeijan romahduksen mukana.

Liittoutuneiden joukot etenevät Italiassa

8. englantilainen armeija on vallannut Ortonan kaupungin Adrianmeren rannalla ja lähestyy Pescaran kaupunkia.

Liittoutuneet valmistelevat maihinnousua Eurooppaan

Lontoossa julkaistiin äskettäin virallinen tiedonanto, jossa sanotaan, että Euroopan vapauttamiseksi koottujen englantilaisten ja amerikkalaisten maihinnousujoukkojen ylipäälliköksi on nimitetty kenraali Eisenhower.

Liittoutuneiden ylipäälliköksi on nimetty kenraali Eisenhower. Liittoutuneiden sotapäälliköksi on nimetty kenraali Wilson. Italiassa olevien liittoutuneiden armeijain ylipäälliköksi on nimitetty kenraali Alexander.

Harkovin oikeusjuttu ja sen opetus

Joulukuun 18 päivänä tuomittiin Harkovissa kuolemaan hirtämällä kolme sotapalveluksessa ollutta Saksan ohranan „erikoiskomennuskunnan“ miestä Langheld, Ritz ja Retzlaw.

He tunnustivat täydellisesti syyllisyytensä rauhallisten neuvostokansalaisten joukkomurhiin, mutta yrittivät puolustaa itseään vetoamalla siihen, että olivat toimineet hitleriläisen sotilasjohdon määräyksestä. Oikeus ei ottanut tuollaista puolustelua huomioon, sillä on tehtävä ero taistelukentällä toimivien sotilaiden ja sellaisten henkilöiden välillä, jotka täyttävät kaikkien kansainvälisten sodankäyntisääntöjen kanssa ristiriidassa olevia käskyjä.

Englannin ja Amerikan lehdistö toteaa, että Harkovissa langetetut kuolemantuomiot ovat täysin sopusoinnussa sen julistuksen kanssa, jonka kolmen suurvallan johtajat Roosevelt, Stalin ja Churchill ovat antaneet hitleriläisten edesvastuusta tekemistään konnantöistä. Tuossa

julistuksessa sanotaan, kaikki ilkitöntehtäjät, niiden järjestäjät ja täytäntöönpanijat, laan löytämään vaikka maallikotkin, ääristä ja että he joutuivat san tuomittaviksi siellä, missä ovat rikoksensa tehneet.

Mitä on suomalaisen sotilaan tehtävä, välttääkseen hitleriläismannerheimiläisiä rikollisia sotavan ankaran, mutta oikeuden mukaisen tuomion? Varminkin on mahdollisimman pian tautua sotavangiksi ja siten pautua täyttämästä lahtariupien rikollisia käskyjä. Toisen vuoden sotavankeusajalla keino on olla osallistumatta oppinut ammattimieheksi. Aivan kalaistekoihin, olla täyttämättä mannerheimiläisen sotilasjohtajan määräyksiä, polttamista kyliä, murhaamista ja pitelemättä rauhallisia neuvostokansalaisia sekä sotavankia. Ken voi todistaa puolustaneensa ja auttaneensa neuvostokansalaisia mannerheimiläisiä pyöleitä vastaan, hän vapauttaa sensä edesvastuusta kansatuomion edessä.

OHRASESTI PÄÄTTYVÄ „HUVIREISU“

Matruusi Hannes Nuutiselle, 1 Kpk 8194, kirjoittaa Toivo Väyrynen, 2 Kpk 7048:

„Kyllä niitä oli silloin vielä hoopoja sota kun alkoi, sanottiin tämä ei ole kuin parin viikon huvireisu, nyt on tullut näkemään kaikki, ettei suurvaltasota ole niin pian käyty“.

Yli 200.000 Suomen miestä

joko ei ole palannut tuolta matkasta vuotta kestäneeltä „huvireisulta“ tahi on palannut sielun elinikäisenä sotavammalla. Niille, jotka yhä ovat tuolla „huvireisulla“, on se päättävä ohrasesti, jos ovat niin hoopi vieläkin, että eivät viipymä tee siitä loppua karkaamalla rintamalta tahi antautumalla naisarmeen vangiksi.

Tulevi mies merentakainen, ei tule turpehen alainen

Palaamme ammattimiehinä

Olen ollut täällä sotavankina jo yli kaksi vuotta, säilyen hyvissä sekä sielun että ruumiin voimissa. Teen kirvesmiehen töitä. Suomalainen sotavankiporukka onkin tällä leirillä N:o 100 rakentanut saunan, asuintaloja, sairalan, pajan, pesulan ja klubin rakennuksen. Vanhat, sotavankiveteraanit Heino Leevi, Laakson Arvi ja Ojosen poika ovat unohtaneet kokonaan murhaajan ammatin. He heikuttelevat nyt pensseliä, oppien taitaviksi maalareiksi. Klubi ja asuinhuoneitten kalustamiseksi ovat parastaan panneet Syrjäälän Tauno ja Hämäläisen Edvard. Meillä on jokaisella oikein mojavat sängyt, hyvät kaapit ja hyllyt.

Moni poika onkin tämän kahden vuoden sotavankeusajalla oppinut ammattimieheksi. Aivan oikein sanoi konemekanikkomies oppinut Orimattilan poika Alpo Kauramo, että „Lahtari ja lahdattavaksi oppii hoopokin, mutta mekanikon homma se on, joka elättää“.

Korpraali Lauri Kilpeläinen, 1 Kpk 6276.

Tällä kerralla annamme puheenvuoron erälle „vanhoille veteraaneille“, jotka ovat viettäneet Neuvostoliitossa sotavankeudessa yli kaksi vuotta.

„OLEMME PELASTUNEET VASTUULTA JA HÄPEÄLTÄ“

Yli kaksivuotisella sotavankeusajalla olen yhdessä toisten opiskelunharrastajain kanssa tutkinut teknillistä kirjallisuutta ja siten tavallani jatkanut Helsingin Teknillisessä korkeakoulussa alkamani opintoja. Olen katsonut kerran viikossa leirillä esitettyjä filmejä ja tutkinut leirin laajaa kirjastoa.

Venäläisten korkeaa sivistyneisyyttä osoittaa sotavankien erikoisen hyvä kohtelu, jota minäkin olen saanut osakseni. Meitä, jotka olemme laskeneet aseemme, ei täällä kohdella vihollisina. Ei kukaan meistä kadu vangiksi joutumistaan, sillä olemmehan pelastuneet vastuulta ja häpeältä.

Korpraali Reijo Talvitie, Tekn. yliop. Helsinki.

„Kyllä sitä on ihmisen pöljä“

Leirillemme saapunut uusi tulokas, JR 12 1. patl. 4. kompp. sotamies Arvi Hyötylä kertoi olevansa yksi niitä harvoja, jotka pääsivät elävänä pois Pirunsaaren kahakasta. „Minut toivat tänne vängillä elämään. Se oli onnenpotkaus“, päättelee uusi tulokas, syödessään Risasasen Arvon keittämää maukasta soppaa ja hyvää ruuslimppua, jota Pentti Sirviö löi eteen 600 gr.

Hyötylä jatkaa puhettaan: „Kyllä sitä on ihminen pöljä, kun uskoo herrojen höpinöihin, jopa uhraa elämänsäkin noiden konnien tähden. Jos minä olisin tiennyt, että täällä on näin reilut olot, niin olisin aikoja tullut ja tuonut tullessani toisiakin“.

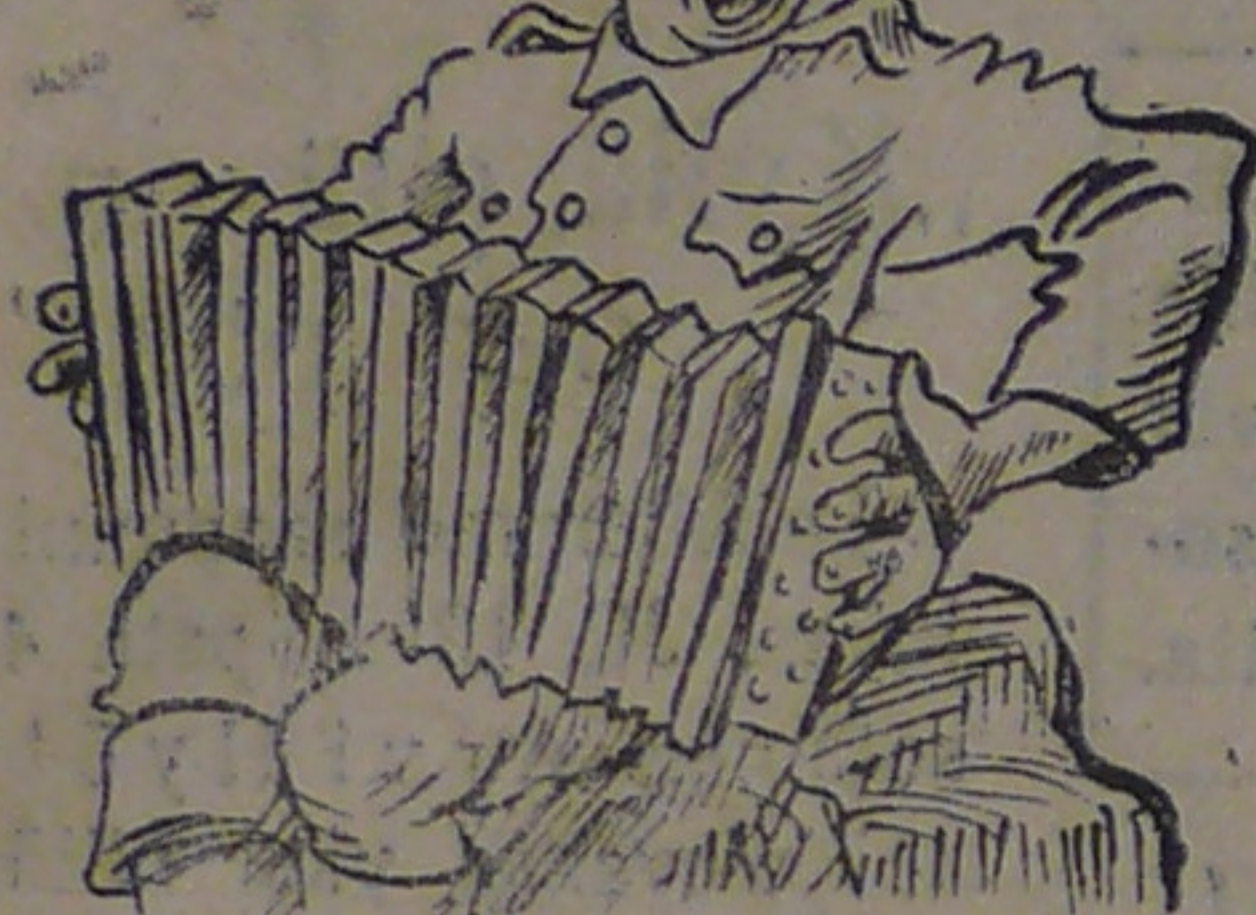
Sotavankeudessa yli kaksi vuotta olleena „vanhana veteraanina“, voin todistaa, että leirille saapuminen on jokaiselle uudelle tulokkaalle mieluinen yllätys.

JR 12 2. patl. sotamies Olavi Tervo.

Eräitä „vanhoja veteraaneja“. Vasemmalta oikealle: korpraali Reijo Talvitie, sotamiehet Edvard Hämäläinen ja Tauno Syrjälä

Korsulauluja

V. 1941

Mannerheimi vankka
kävelee kuin ankka
ja rinta on kuin
romukaupan akkuna.

V. 1942—43

Milloin koittaa vapaus
soltulle huokaavalle,
että saan sanoa hyvästit
tälle Suomen armeijalle.

V. 1944

Sotapoikia nauratti,
mutta poliisit ne itki,
kun Mannerheimiä kuljetettiin
likaröörin pitkin.

Silloin sitä Kustaata nauratti,
kun se lahtaus aloitettiin,
mutta ei sitä silloin naurattanu,
kun tuomiolle talutettiin.

MISSÄ HÄPY?

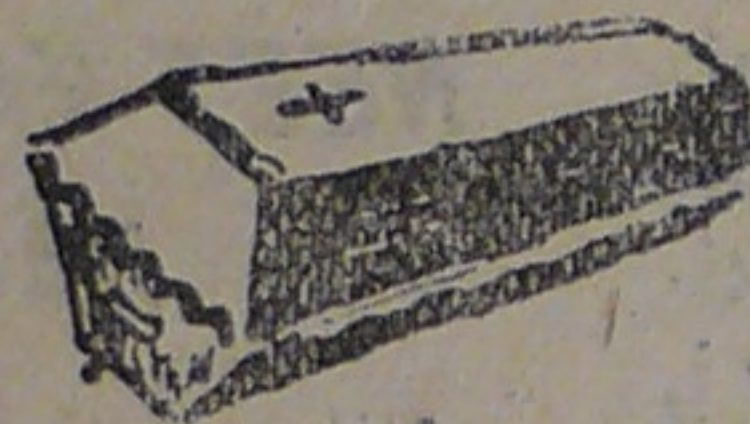
Alkujaan pienet ja hajanaiset Jugoslavian sissiosastot ovat taistelujen kestäessä kasvaneet ja yhdistyneet 200.000 miestä käsittäväksi vapausarmeijaksi, jota johtaa marsalkka Broz-Tito.

Mutta Suomen lehdet suvaitsevat nimittää Titon armeijaa — „rosvojoukoiksi“. Sillä lailla ne Saksan rengit solvaavat Euroopan kansojen vapaustaistelua. Mitäpä niiltä muuta voisi odottaa, sillä häpy on heille vieras käsite.

MITÄ TINA SANOO

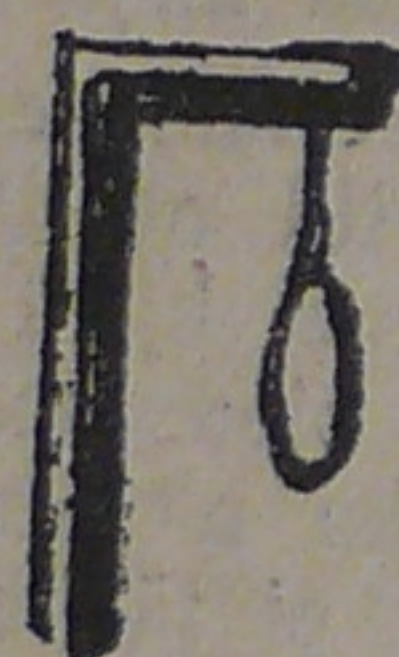
Viimeisestä uudenvuoden tina luusta eräässä etulinjan korsussa on me hetkellä saapunut seuraavia tietoja.

Aluksi katsottiin, mille mallille se „Suur-Suomi“ menee tänä vuonna. Tina pihatti ja jähmettyi ristiksi, mikä merkitsi, että vuosi 1944 on mainitun vainajan hautaamisen vuosi. Niinkuin sen on määräkin olla ja niinkuin se onkin.

Ruumisarkku eli Mannerheimin paltto tuli etulinjasta, kun haluttiin vastaus kysymykseen, mitä sotahulluja odotetaan, jotka vieläkin tahtovat tapella, vaikka sotaa hävitty.

Kolmannesta pihauksesta päätettiin katsoa kotirintaman suojeluskuntalahtareitten kohdalla. Siitä tuli jyrkät jalkaraudat.

Sitten tuli niitten kaikkien keimpien sotarikollisten vuorot. Lavasta tinasta muodostui vedon uhkea hirsipuu. „Sinne ne perhejoutaakin“, innostuivat pojat, häisille roistoille ylhäinen paikka.

Lopuksi pojat päättivät povata itselleen. Kolme kertaa perätysten saivat he nostaa vedestä — suuren kysymysmerkin. Sitäkös ihmeteltiin, kunnes viisain joukosta lausui: „Tuo merkki kysyy meiltä, olemmeko toivonaita ja jäämme tänne korpeen tienaamaan sellemme Mannerheimin puuristiä vai paimmeko töpinäksi hyvän sään ollessa ja livistämme näiltä markkinoilta“.

* * *

TUPPURAINEN TAPPURAISEN TAKUUMIEHENÄ

Saksan päämaja on kuulema maffisti „todistanut“, että Suomen armeijan tykistö ei muka olekaan pommittanut Leningradia. Tuo „todistus“ ei todista mitään muuta kuin sen vanhaan tunnetun tosiasian, että Mannerheimin lahtarit tekevät tihutiänsä Saksan natsikonniin siipien suojassa. Natsin omaatuntoa ei kolkuta, kun se koettaa esittää kansarikollisiaan viattomiksi kyyhkyläisiksi. Jos Suomi

ei olisi Saksan nöyrä vasen vaan tosiaankin kävisi „omaatansa“, niin kyllä silloin Saksan vallan toinen ääni saksan kellossa.

Onpa siitä hyvä, että Saksan päämajan tarinoita ei kukaan enää ota vakavalta kannalta. Mutta vielä parempi on, jos sen valheellisilla „todistuksilla“ ei pelasteta saksalaisia enempään kuin suomalaisiakaan Leningdin pommittajia joutumasta tuuseen konnantöistään.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 2
1944

RINTAMALEHTI

Tiistaina
tammikuun 4 pnä

Punaisen armeijan hyökkäys Ukrainassa ja Valko-Venäjällä

[NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO
ILMOITTAU:]

Tammikuun 1 päivänä: Nevelin länsi- ja luoteispuolella neuvostojoukot valtasivat 28 paikkakuntaa.

1:sen Ukrainan rintaman joukot jatkoivat Shitomirin valtauksen jälkeen hyökkäystään ja valtasivat 4 piirikeskusta, Belokorovitshin ja Pogrebishtshenskin rautatiesolmut sekä yli 300 muuta paikkakuntaa.

Tammikuun 2 päivänä: Nevelin pohjois- ja luoteispuolella neuvostojoukot valtasivat yli 40 paikkakuntaa.

1:sen Ukrainan rintaman joukot jatkoivat hyökkäystään ja valtasivat Marhlevskin ja Trojanovin piirikeskukset sekä yli 150 muuta paikkakuntaa.

Tammikuun 3 päivänä: Nevelin pohjoispuolella neuvostojoukot valtasivat 70 paikkakuntaa.

1:sen Ukrainan rintaman joukot jatkoivat menestyksellistä hyökkäystään ja valtasivat rynnäköllä Novograd — Volynskin kaupungin ja rautatiesolmun (kolmattasataa kilometriä Kievin länsipuolella) sekä yli 170 muuta paikkakuntaa, joukossa 5 piirikeskusta ja 5 rautatieasemaa.

AMERIKAN SUOMALAISTEN VETOOMUS
SUOMEN KANSALLE

Julkaisemme toistamiseen otteita ammatillisesti järjestyneiden Amerikan suomalaisten kansallisen komitean laatimasta vetoomuksesta Suomen kansalle:

Tällä myöhäisellä hetkellä Suomi on yhä vielä vasallien leirissä. Edesvastuu siitä lankeaa Suomen nykyiselle Rydin—Tannerin—Mannerheimin hallitukselle. Sodan alkuaikoina natsien saamien voittojen huumamina nuo herrat haaveilivat „Suur-Suomen“ luomisesta naapurinsa alueista. Teidän rikolliset vallanpitäjänne eivät huulleet, että vapautta puolustavat maailman kansat voivat takoa yhtenäisyyden Hitlerin ja hänen lakeijoittensa murskaamiseksi. Nyt he käsittävät, että ovat erehtyneet. Heidän seikkailusuunnitelmansa ovat kärsineet täydellisen vararikon. He pelkäävät tilintekoa rikoksista, joita ovat tehneet yhdessä natsien kanssa.

Suomalaiset! Te seisotte historiallisessa tienhaarassa. On koitanut hetki, jolloin teidän on vastattava: sallitteko te fascistimielisten vallanpitäjänne yhdessä Saksan natsien kanssa johtaa Suomen täydelliseen tuhoon vai seuraatteko Italian kansan esimerkkiä ja liitytte Yhdistyneisiin kansakuntiin taistelemaan vapauden puolesta natsilaista orjuutta vastaan.

Saksalaisten uusi suuri tappio

Hitlerin armeija siirtyi uuteen vuoteen 1944 kärsimällä uuden suuren tappion. Viime vuoden 6 viimeisen päivän aikana Punainen armeija murti saksalaisten puolustuslinjat Korostenin—Shitomirin—Kazatinin alueella 300 kilometriä leveällä rintamalla ja eteni paikatellen 150 kilometriä. On vapautettu yli tuhat paikkakuntaa, joukossa suuri Shitomirin kaupunki ja tärkeä rautatiesolmu. Sotamarsalkka Mannsteinin joukot, 8 hyökkäysvaunu- ja 14 jalkaväkidivisioonaa, on lyöty hajalle. Kymmeniä tuhansia kaatuneita sotilaita, 1000 hyökkäysvaunua, muutamia tuhat tykkiä ja useita tuhansia vankeja, sellaisen hinnan saanut Mannstein maksaa tuloksettomista yrityksistään täytilä Hitlerin määräystä ja lyödä venäläiset Dnieprin itäpuolelle Kievin seudulla. Sen, mitä Mannsteinin onnistui saavuttaa 6 viikkoa kestäneiden epätoivoisten vastahyökkäysten aikana, Punainen armeija otti täydellisesti takaisin 6 päivässä ja tunkeutui voimakkaasti eteenpäin, katkaisten saksalaisten tärkeimmät huoltotiet etelässä.

Punainen armeija etenee nyt vastustamattomasti länttä kohti. Neuvostojoukkojen hyökkäys on katkaissut saksalaisten rintaman etelä-sä. Saksalaisia joukkoja Dnieprin mutkassa uhkaa täydellinen saarto. Tämä saksalaisten suuri tappio on selvä todistus Punaisen armeijan murskavasta ylivoimasta ja Hitlerin armeijan voimattomuudesta.

Näinä päivinä on erittäin selvästi tullut ilmi Hitlerin sotavoimien heikkous myöskin län-

(Jatkuu 2. siv.)

Saksalaisten uusi suuri tappio

(Jatkoa 1. siv.)

nessä, sekä merellä että ilmassa. Englannin laivasto on upottanut suuren saksalaisen taistelulaivan „Scharnhorstin“. Englantilais-amerikkalaiset ilmavoimat ovat viimeisten 6 viikon aikana heittäneet yksisiään Berliiniin yli 12.000 tonnia pommeja. Suoritetaan viimeisiä valmistuksia toisen rintaman muodostamiseksi lännessä, ja pian alkua yhdistetty hyökkäys Hitler-Saksaa vastaan idästä, lännestä ja etelästä. Tämä hyökkäys on oleva säälimätön ja sen voima on yhä kasvava. Alkavana vuonna 1944 Saksan armeijaa odottaa lopullinen kiertäminen tuho.

Suomalaiset sotilaat!

Punainen armeija tuhosi vastikään 6 päivää kestäneissä taisteluissa 22 saksalaista divisioonaa, eli suunnilleen yhtä paljon kuin on koko Suomen armeija.

On selvää, että Suomen armeija tulee lyödyksi hajalle niinkuin Saksan armeijakin. Ainoa pelastus teille, sotilaat, on vilpymätön karkaaminen rintamalta tahi antautuminen Punaisen armeijan vangeiksi.

PAKINAA

KARKAUSVUOSI 1944

Kyllä saksammi ansaitsee täyden tunnustuksen siitä perustellisuudesta, jolla se on valmistautunut fiiraamaan vuotta 1944 todellisena karkausvuotena. Idässä se on hiki hatussa treenannut kokonaisen vuoden, ottaessaan livohkaa Stalingradista ja Kaukasus-vuorten juurelta kauas Dnieprin taakse ja lähelle Baltian maiden rajoja. Treenauksesta se on käynyt myöskin se Rommelin ravaus perä edellä pitkin Pohjois-Afrikan aavikoita, sieltä Sisiliaan ja edelleen pohjoiseen Saksanmaata kohti.

Niin että minkä saksammi vuonna 1943 on oppinut, sen se

Rikolliset tullaan löytämään vaikka maailman ääristä

Harkovin oikeusjuttu ja siellä kolmelle Saksan ohranan miehelle langetettu kuolemantuomio rauhallisten neuvostokansalaisten petomaisesta murhaamisesta on vakava varoitus myöskin mannerheimiläisille sotarikollisille, niin pienille kuin suurillekin, jotka tekevät ilkitöitään miehittämällä Karjalais-Suomalaisen Neuvostotasavallan alueella.

Älköön yksikään Mannerheimin armeijan sotilas, joka on tehnyt itsensä syypääksi rikoksiin neuvostokansaa kohtaan, yrittäkö puolustaa itseään vetoamalla siihen, että „herrat käskivät“. Tutkiessaan sotarikollisten asioita neuvosto oikeus tulee ankarasti noudittamaan kolmen suurvallan johtajien Rooseveltin, Stalinin ja Churchillin Julkilausemaa, jossa on sanottu selvästi ja kirikkaasti, että ei yksinomaan ilkitöiden järjestäjät, mutta myöskin niiden toimeenpanijat tullaan rikaisemaan lain koko ankaruudella, ja erikoisesti korostetaan, että rikolliset tullaan löytämään vaikka maailman ääristä.

Mutta Julkilausemassa osotetaan myöskin ulospäisyä, jolla voi välttää ankan ja keudenmukaisen tuomion. Sitä varten on kieltäydyttävä tästä mannerheimiläisen tilasjohdon rikollisia käskyistä kukaan ei voi pakotta sotamiestä ampumaan lasta, kun kaana olevaa naista tahi vauvasta, jos hän ei itse sitä halua. On olemassa muitakin keinoja joita suomalainen sotamies käyttää puhdistuakseen häpeänsä ja osoittaakseen teoissa, etään selvää, ettei kerjuu-hän halua kuulua Mannerheimin koplaan. Sellaisia keinoja on Punaisen armeijan vangiksi tautuminen tahi lähteminen pois Karjalasta kotiin Suomeen. net suomalaiset sotilaat vilakit ja turkiskäsiineet. Kyllämenetelleet täten ja säilyttäneet henkensä.

Jouduin vangiksi marraskuun tulla. Vaikka ilmat olivatkin jo miä, ei meille oltu annettu talvikampeita kuin villaväen kylmä seisoa vahdissa aisissa kesäpukimissa. Poikain symykseen: Milloin meille annetaan talvivaatetus? vastattiin hyvin epämääräisesti, että kun saadaan.

Viime aikoina rintamamiehiä duteltiin, että kotirintamalla käynnissä suuri lämpimän taten keräyskamppailu ululahoiksi. Mutta onhan itämppeilla armeijaa lämpimiin eta, kun kerran „kruunun“ rastot ovat tyhjiä.

Toista se on täällä. Punameijalaisilla on lämmin vaate, hyvät turkit, huopasaappaat, vilakit ja turkiskäsiineet. Kylläheidän kelpaa ottaa talvikkaset vastaan“.

neet livistämään Suomesta karkausvuonna 1944. He ovat tapattaa heidät viimeiseen täneet rahansa ulkomaisiin paheehen vieraalla maalla.

Me olemme siksi hyvin kasvavalmiiksi pakattuina. Vangittuja, ettemme sekaannu sivuljoutuneet suomalaiset lentästen asioihin. Ken on niin pölvakuuttavat, että lentokoneet, että tapattaa itsensä hävityn on jo varattu mainittujen heidän loppukahakoissa, hän on rmanza ansainnut. Tapahtukoon hänen tahtonsa! Ne taas, joille että Mannerheimin armeijan sotamies on rakas ja joilla on älliä tokunnat ovat ylimmän sotahäissä, ymmärtävät meidän sanotransa määräyksestä jo kuukauttammeikin, että jos he halua-määrin ahkerasti harjoittelut käyttää oikein etsikkoaikansa suurena karkausvuonna 1944, soittamaan „Porilaisten marssin he karkaavat rintamalta, ja — takaperin. Mene ja tiedä is oikein viisaita ovat, niin taas Risto Rydin puheisiin s karkaavat Punaisen armeijan puolalle.

Toiset sotavangit välttävät on rakas ja joilla on älliä tokunnat ovat ylimmän sotahäissä, ymmärtävät meidän sanotransa määräyksestä jo kuukauttammeikin, että jos he halua-määrin ahkerasti harjoittelut käyttää oikein etsikkoaikansa suurena karkausvuonna 1944, soittamaan „Porilaisten marssin he karkaavat rintamalta, ja — takaperin. Mene ja tiedä is oikein viisaita ovat, niin taas Risto Rydin puheisiin s karkaavat Punaisen armeijan puolalle.

Taavetti Tietäminen.

ROOSEVELT

sanoi uudenvuoden tervehdyksessään:

„Me olemme siirtyneet hyökkäykseen. Rengas viholisemme ympärillä kiristyy säälimättä. Aseelliset voimamme valmistautuvat uusiin, vielä suurempiin hyökkäyksiin, jotka saattavat akselivaltiot tuhoon“.

PROPAGANDAJUTUT RINTAMAMIESTEN MAANSAANNISTA

Eräs sotavanki kertoo:

„Viimeisimpänä uututena sinä „viihdytys“-propagandassa, jolla suomalaisia rintamamiehiä koetetaan edelleenkin saada pitkittämään sotaa, ovat ministereitten ja muiden herrain puheet rintamamiesten maansaannista.

Hyvin suuri osa sotamiehistä huomaa, että kysymys on pelkästä propagandahumpuukista. Se näkyy jo siitäkin, että kaikki nuo herrat kiertävät visusti pääkysymystä, nimittäin sitä mistä tuota maata tulitaisiin rintamamiehille lohkaisemaan.

Aikaisemmin nuo herrat olivat hyvin „antellaita“ lupaillessaan rintamamiehille — vierasta maata, Karjalais-Suomalaisen Neuvostotasavallan alueelta. Mutta rintamamiehiä ei ole enää pitkään aikaan saatu ottamaan vakavalla kannalta tuollaista vieraan omaisuuden lahjoittelamista, sillä ymmärtäväthän he, että Mannerheimin armeijalle tulee lähtö Neuvostoliiton alueelta.

Herrojen nykyiset puheet rintamamiesten maansaannista otehtain poikain keskuudessa enimmäkseen hirtehihuumorin kannalta. Sanotaan, että herrat tarkoittavat niitä kolmea kyynärää maata, jotka jokaiselle Mannerheimin sotamiehelle kuuluu“.

LENINGRADIN TURVALLISUUS

Arvovaltainen ruotsalainen lehti Leningradin uhkaamisesta Suomen taholta

Ruotsalainen „Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning“ kirjoittaa: Joulukuun 6 päivänä Ryti sanoi, että kaikki puheet Leningradia muka Suomen puolelta uhkaavasta vaarasta ovat perättömiä. Noita sanoja korostettiin useissa Suomen lehdissä. Tämän puheen johdosta Venäjän radio toi painavin sanoin esille suomalaisten osuuden Leningradin kärsimyksiin. Kuka puhuu totta? Kun Suomi 1941 karkasi Venäjän kimppuun Saksan puolella voidakseen, kuten Tanner varovasti lausui, ottaa menettämänsä alueet takaisin korkojen kanssa, Suomen poliitikka hyväksyi itse asiassa Saksan suunnitelman, jonka mukaan pidettiin itsestään selvänä, että Venäjällä vallitseva valta tulee kukistetuksi jo ennen talven tuloa. Suomen „korot“ olivat Itä-Karjala, Inkerinmaa ja Leningrad. Näin on esitetty Suomen sotilaalliset päämäärät professori Jaakkolan kirjassa Suomen itäisistä kysymyksistä.

Todellisuudessa suomalaiset toivoivat saavansa myöskin Viiron, mutta saksalaiset olivat sitä vastaan. Pian saksalaiset alkoivat vastustaa myöskin suomalaisten pyrkimyksiä Leningradin suhteen, lähettivät vielä Saksan tulevan Leningradin käskynhaltijankin Helsinkiin, missä hän on ollut näihin asti. Tämän vuoksi on Jaakkolan kirjan ruotsinkielisessä painoksessa sanottu, että kysymys Leningradista ratkaistaan myöhemmin, toisin sanoen sen ratkaisevat saksalaiset.

Leningradin uhkaaminen Suomen taholta, jatkaa lehti, tässä sodassa on aivan kiistaton tosiasia. Kesällä 1941 „Ajan Suunta“ ja Suomen oikeistolehdet saarnasivat Leningradin tuhoa ja hävitystä. Vielä mielenkiintoisempi on se seikka, että „Helsingin Sanomat“, joka nyt kieltää Leningradia uhattavan Suomen

(Jatkuu 4. siv.)

BALTIAN RINTAMA

Viime vuoden kesällä, jolloin Punainen armeija löi saksalaisia Itärintaman etelälohkolla, Suomen propaganda selitti kansalle, että se ei ole vaarallista Suomen kohdalla. Mutta jos neuvostojoukot alkavat edetä myöskin Vitebskin suunnalla, niin se alkaa olla vaarallista.

Se, mitä Suomen sotarikolliset ovat niin pelänneet, on nyt tapahtunut. Baltian rintaman joukot ovat murtaneet saksalaisten puolustuslinjan Vitebskin pohjoispuolella, valanneet satoja paikkakuntia, m.m. Nevelin kaupungin, ja ovat jo Polotskin luona lähellä Latvian rajaa. Neuvostojoukkojen hyökkäys tällä loholla jatkuu.

Leningradin turvallisuus

(Jatkoa 3. siv.)

men taholta, kirjoitti syyskuun 9 päivänä 1941 pääkirjoituksessaan, että Leningrad on suuri uhka Suomen turvallisuudelle ja että tuon vaaran poistamiseksi Leningrad on tuhoettava sotilaallisena keskuksena. Tämän lehden sanojen mukaan Suomen turvallisuus, jonka vuoksi Suomi on muka sotaan lähtenyt, ei ole mahdollinen, jos Leningrad on edelleen olemassa. Mutta vastoin kaikkia suomalaisten toiveita ja ennusteluja Leningrad läpäisi talven. Keväällä Hitler sanoi, että pian saksalaiset tukahduttavat kaiken vastarinnan idässä. Suomalaiset alkoivat taas toivoa Leningradin pikaista kukistumista. Suomen sensuurilla esimerkiksi ei ollut mitään sitä „Ajan Suunnan“ kesäkuun 19 päivänä 1942 esittämää vaatimusta vastaan, että Leningrad on tuhoitava kuin Sodoma ja Gomorra.

„Näin ollen“, lopettaa ruotsalainen lehti, „ei voida kieltää, etteikö Suomi olisi tämän sodan aikana uhannut Leningradia“.

Suomalaiset sotavangit Neuvostoliitossa

Pojat kuuntelevat mielellään Eino Ruosteisen reipasta hanurinsoittoa.

ROSVOJEN UNELMAT
MANNERHEIMIN LAHTARIT EREHTYIVÄT

Suomen ministerit ovat viime aikoina jutelleet sellaista, että heillä ei ole muka koskaan ollutkaan valloitusaikeita Neuvostoliittoon päin, vaan että he muuten ilman aikojaan taistelevat Suomen „vapauden“ puolesta. Oivalliseksi taustaksi noille jutuille kelpaavat samojen miesten omat aikaisemmat puheet ja heidän omien lehtiensä lausunnot. Runsaasta aineistosta julkaisemme tällä kertaa pienen otteen „Suomen Kuvalehdestä“ N:o 34 elokuun 22 piltä 1941. Siitä näkyy, millaisesta „vapaudesta“ mainitut herrat silloin unelmoivat. „Kuvalehden“ pääkirjoituksessa „Salamasota ja mottisota“ sanottiin Venäjän kansasta:

„Siitä saa priimaa ja halpaa työvoimaa, edellyttäen että ah-

keraan heilutetaan piikkejä pidetään säälimättömästi Mannerheimiläinen tanssittamassa orjanruoskajän kansan selässä — nen oli Suomen herrojen unelma, jota tuohon aikaan edes salattu. Mutta nyt tuollaiset unelmat ovat mattomasti rauenneet tyhjänä kun suomalaiset ministerit maavat, että Hitlerin lehmähdys on lähellä, on heille tullut kiire vetää toista nuottia tähän he luulevat pettävien Viatonta naamaa näyttämään vät sotarikolliset väistä väistä eikä rangaistusta, sillä heillä laan tuomitsemaan ei taulunsa, vaan tekojensa kaan.

Kunniamiekka Stalingradille

Kuten tunnettua, Churchill luovutti Stalinille Teheranissa Englannin Kuninkaan Yrjö VI lahjan — kunniamiekan Stalingradille. Miekan terälle on kaiverrettu toiselle puolelle venäjän ja toiselle englannin kielellä sanat: „Teraksenlujille Stalingradin kansalaisille. Kuningas Yrjö VI lahja Britannian kansan kunnioituksen merkiksi“.

„Minä toivon, että tämä tulevana onnellisena aikoina muistuttaa siitä jarkkymästä uljuudesta, jolla sotavangit torjui sitä vastaan kaavien sotalaumojen voimaa ja itsepintaiset hyökkäykset, että se voisi olla ilmauksena ainoastaan Britannian maahan koko sivistyneen maailman ihailusta“, näin lausui Yrjö VI lahjaa lähettäessään.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 3
1944

RINTAMALEHTI

Perjantaina
tammikuun 7 pnä

MITEN HYÖKKÄYS KEHITTYY Nuorta verta
Kievin ja Vitebskin suunnalla

Marraskuun alussa 1943 neuvostojoukot valtasivat rynnäköllä Ukrainan pääkaupungin Kievin ja murtivat saksalaisten joukkojen puolustuksen Dnieprin länsirannalla. Toivossa parantaa asemaansa saksalaiset joukot tekivät kiivaan vastahyökkäyksen heittäen tälle suunnalle 22 hyökkäysvaunu- ja jalkaväkidivisioonaa.

Viime vuoden loppupäivinä Punainen armeija löi hajalle saksalaiset joukot ja eteni 6 päivän aikana noin 150 kilometriä. Tämän jälkeen neuvostojoukot ovat valanneet satoja paikkakuntia ja karkoittaneet saksalaiset selälaisista lujasti linnoitetuista kaupungeista kuin Shitomir, Novograd-Volynski ja Berditshev. Vihollinen on karkoitettu 200 kilometriä Kievin länsipuolelle.

Joulukuun 20 päivän seuduilla 1943 neuvostojoukot ryhtyivät suureen hyökkäykseen Valko-Venäjällä Vitebskin ja Nevelin alueella. Vallattuaan Nevelin kaupungin ja suuren rautatiesolmun Punaisen armeijan joukot lähestyivät Latviaa. On katkaistu Vitebskin—Polotskin—Riian rautatie sekä Vitebskin—Orshan maantie. Hyökkäys Baltian rintamalla jatkuu.

Saksa on hävinnyt sodan

Ensimmäisellä Baltian rintamalla vangiksi joutunut 47. saksalaisen tykistörykmentin 2. patteriston komentaja kapteeni Heinz Norden kertoi:

„Saksan armeijan jatkuva peittäminen sen kärsiessä suunnattomia menetyksiä on murtanut joukkojen taisteluhengen. Erikoisen syvästi vaikutti upseereihin se seikka, että venäläiset tulivat onnistuneesti Dnieprin yli. Saksalaisten puolustuslinjojen murtaminen Nevelin seudulla, missä meillä oli erittäin paljo tykistöä, sai aikaan pako-kaunhua. Stalingradin taistelun jälkeen sotilaat pelkäävät ko-

vasti saarroksiin joutumista. Upseeripiireissä ollaan sitä mieltä, että jonkun ajan kuluttua sota siirtyy Saksan alueelle. Sotapahtumat 1943 ovat saaneet minut lopulliseen varmuuteen siitä, että Saksa on hävinnyt sodan. Mikään voima maailmassa ei enää voi estää Saksan armeijan murskaamista. Mitä kauemmin sota kestää, sitä kauheampi tulee olemaan romahdus, joka Saksaa odottaa“.

Nuori sotavanki Oiva Taurialainen JR 12:sta kertoo:

„Olin Oulun koulutuskeskuksessa, jossa opetettiin alkaspataljoonaa. Kun pataljoona lähetettiin syyskuun lopulla 1943 rintamalle, piti koulutuskeskuksen päällikkö everstiluutnantti Matti Raninen rintamalle lähteville evästyspuheen, jossa m.m. sanoi: „Rintama saa teistä nuorta verta“.

Moni silloin rintamalle lähetetyistä nuorista pojista on jo menettänyt henkensä. Yksistään lokakuun 13 päivänä tuhoutui heistä Pirunsaarella toista kompaniaa“.

Oiva Taurialaisen lausunto puhuu siitä lahtarimaisesta tunnotomuudesta, jolla Mannerheimin upseerit ajavat Suomen nuorisoa kuolemaan. Sotavangeiksi antautuneet nuoret sotilaat valittavat, että nuoria poikia lähetetään aina suorittamaan kaikkein vaikeimpia ja vaaranalaisimpia tehtäviä, sillä he ovat kokemattomampia ja alttiimpia uskomaan upseerien vakuutelmia kuin vanhemmat ja kokeneemmat miehet, jotka helpommin kieltäytyvät lähtemästä surman suuhun. Samoin nuorten vartiopalvelu ja kaikki muu työ rintamaloissa on huomattavasti raskaampaa kuin „vanhojen“ miesten. Upseerit eivät läheskään aina uskalla mielensä mukaan höykkyä ja pitää pilkkanaan vanhempia miehiä peläten saavansa selkäsauvan, jopa „vahingonlaukauksenkin“, kuten niin monasti on sattunut.

Nuoret poikaset sen sijaan ovat Suomen sotahulluille mieluisaa „nuorta verta“ rintamalle, sillä he eivät ole oppineet taistelemaan nuoren elämänsä puolesta. Ja ennenkuin he ehtivät

(Jatkuu 2. siv.)

PUHEENVUORO LEIRIN KOKILLA

Tällä kauhalla mitataan se annos,

jonka sotavanki saa kerralla, ja jos on oikein suursyömäri ja haluaa lisää, niin pistetään uudelleen.

Allekirjoittanut on vanha sotavanki (vuodelta 1941). Olen toiminut alussa leirin keittiöllä leivän leikkaajana ja nyt kokkina. Kokkina ollessani jätin apulaisteni tehtäväksi soppien ja puurojen keittämisen. Korkeintaan puutun asiaan, jos toiset munivat tehtävissään, polttavat pohjaan tahi kuohuttavat yli. Itse ahertelen suuren hellan ääressä paahtaan ja paistaen. Valmistan pannareita, paistan kalaa ja bulletteja.

Neljä sotavankia leikkaa päivittäin tuhansia annoksia puhdasta ruuslimppua, ja sairaalaa varten valkoista vehnäleipää. Vangin perusleipäannos on 600 gr päivässä, ja työstä tulee lisää 250, 400 tahi 600 gr. Sairaalan keittiö on erikseen. En tiedä, mitä kaikkea siellä valmistetaan, mutta sieltä tuleva hieno tuoksu todistaa, että jos meillä syödään, niin sairaalassa herkutellaan. Leirin johto huolehtii hyvin meistä rintamalta hengissä selvinneistä sotilaista ja lähettää meidät kerran terveinä kotiin.

Leirin kokki alik. Arvo Rissanen.

EI VIELÄ

Rintamajermu (Helsingin es-piksellä vastaan tulevalle herrasmiehelle): Vippaa kymppi, että pääsen rapakaljalle.

Herrasmies: Ettekö tunne minua, kun uskallatte häiritä rauhaani?

Rintamajermu: Mistäs minä kaikkia selustapinnareita tunnen.

Herrasmies: Minä olen Suomen presidentti, Risto Ryt.

Rintamajermu: Kattos saatana, minä kun luulin, että sinä olet jo karannut sinne Saksaan.

LYHYITÄ UUTIS

— Englantilaiset laivat käsivät äskettäin saksalaisten taistelulaivan „Scharnhorst“ kimppuun ja upotti Nordkapin edustalla Norjan rannikolla. „Scharnhorst“ oli yksi niistä taistelulaivasta, jotka Saksa vastossa oli vielä jäljellä.

— Vuonna 1943 englantilaiset lentokoneet heittivät Saksalle 134.000 tonnia pommeja, on neljä kertaa enemmän kuin vuonna 1942.

— Yksistään joulukuussa Yhdysvalloissa valmistettiin lentokonetta.

— Ranskalaiset sissit sivat äskettäin Vlä-Savon olevien saksalaisten joukko komentajan.

Ruotsin sivistyneistö kääntää selkensä saksalaisten raakalaisille

Upsalan yliopiston johtaja on päättänyt olla kutsumatta saksalaisia luennoimaan Upsalan yliopistossa. Saksalaisten kieltäytyä ottamasta vastaan samanlaista kutsua. Saksalaisten päätös on vastalause Oslon yliopiston oppilaiden ja opettajien raakalaismaista vastustukseen.

Ruotsin muissakin yliopistoissa ja korkeakouluissa on käynnissä kysymys välien karsimisesta Saksaan.

Samaan aikaan kuin Ruotsin yliopistomiehet korottavat ääntään saksalaisten raakalaismaista työtään, Helsingin yliopiston rehtori Linkomies häätää Helsingin saksalaisten komiteaa. Hän pyrki tyrinä, ja hänen johtamansa saksalaisten komitea on jättänyt Helsingin yliopiston puolesta valehtelemaan, että Hitlerin suomalaiset rennit Oslon ylioppilaita ovat tekeillä „alettua vapauttaa“.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 4
1944

RINTAMALEHTI

Maanantaina
tammikuun 10 pnä

PUNAISEN ARMEIJAN HYÖKKÄYS

UUSIA LÄPIMURTOJA SAKSALAISTEN PUOLUSTUSLINJOIHIN UKRAINASSA. — KIROVOGRADIN KAUPUNKI NEUVOSTOJOUKKOJEN KÄSISSÄ. — 8 SAKSALAISTA DIVISIOONAA LYÖTY HAJALLE.

Stalin on antanut päiväkäskyn, jossa sanotaan, että Ukrainan 2:sen rintaman joukot ovat murtaneet saksalaisten lujan puolustuksen ja taitavalla saartoliikkeellä vallanneet suuren teollisuuskeskustsen, Kirovogradin kaupungin, joka oli vihollisen tärkeä puolustustukikohta.

Neljä päivää kestäneissä sitkeissä taisteluissa neuvostojoukot ovat edenneet 30—50 kilometriä laajentaen rintamamurron 120 kilometrin leveydelle.

Punaisen armeijan joukot ovat hyökkäystaisteluissa lyöneet hajalle kolme saksalaista hyökkäysvaunu-, yhden moottoroidun ja neljä jalkaväkidivisioonaa.

Hyökkäys tällä rintamalohekolla jatkuu. Yksistään tammikuun kahdeksantena päivänä täällä vallattiin 80 paikkakuntaa.

Ukrainan 1:sen rintaman joukot käyvät menestyksellistä hyökkäystaistelua Shitomirin länsipuolella ja ovat yhtyneet Kievin eteläpuolella Dnieprin länsirannalla oleviin joukkoihin.

Suomen hitleriläiset kieräilevät

Neuvostoliiton Tiedotustointo julkaisi äskettäin tiedonannon, jossa sanotaan, että kun saksalaisten ja suomalaisten yritykset valloittaa Leningrad olivat menneet myttyyn, niin ne päättivät tykistötulella hajoittaa kaupungin asuinkorttelit ja kulttuurimuistomerkit.

Helsingin hitleriläiset yrittävät totuttuun tapansa kieltää ilkinsä saksalaisten raakalaismaista työtään. Tekeytyen tietämättömyksi he väittävät, että Leningradin kysymys ei ole koskaan edes kiinnostanutkaan. Mutta tuolla valheella ei pitkälle tule. Kömpelöillä verukkeillaan Hitlerin suomalaiset rennit ovat tehneet itsensä naurunalaisiksi koko maailman silmissä.

Vieläpä Ruotsin lehdetkin, joita ei missään tapauksessa voi epäillä puolueellisuudesta Suomen kysymysten käsittelyssä, tuomitsevat jyrkin sanoin Suomen hallitsevien piirien ulkokultaisen menettelyn. Vaikutusvaltainen „Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning“ mainitsee „Helsingin Sanomien“ syyskuun 9 päivänä 1941 suoraan kirjoittaneen, että Leningrad on hävitettävä maan tasalle. Syyttä ei lontoalainen „Daily Express“ äskettäin kirjoittanut, että „ilman Suomen osanottoa Leningradin saartoa ei olisi koskaan voitu toteuttaa. Suomelle lankeaa suuri vastuu Leningradin hävittämisestä ja saartamisesta“.

„ERIKOISIA“ SOTARIKOLLISIA

Valkosuomalaiset sotarikolliset vetoavat mielellään siihen, että he muka ovat „erikoisessa“, poikkeuksellisessa asemassa Hitler-Saksan vasallien joukossa. Jumalan kiitos, sanovat he rintoihinsa lyöden, että me emme ole tuollaisia romanialaisten ja unkarilaisten veroisia tavallisia kuolevaisia. Me käymme omaa, erikoista sotaamme.

Kuinka hassunkurisia tuollaiset vakuutukset ovat, se käy päivän selväksi, kun kiinnitämme huomiota siihen seikkaan, että samanlaista nuottia veivävät nykyään kaikki muutkin Saksan vasallit. Älkää herran nimessä sekoittako minua tavallisiin vasalleihin, suomalaisiin ja muihin, sillä minähän käyn erikoista sotaa. Näin vikisee nyt muun muassa Antonescu, Romanian Mannerheim.

Ei ole vaikea ymmärtää, mistä tämä nyt muodissa oleva kysyntä „erikoiseen“ asemaan Hitlerin vasalleilla johtuu. Se on paras todistus siitä hämmennyksestä ja pakokauhusta, joka Hitlerin leirissä vallitsee lähestyvän romahduksen johdosta. Jaarittelu „erikoisesta“ asemasta on hukkuvasta laivasta pakoon pyrkivien rottien viki-nää.

Mutta jos asiallisesti tarkastellaan Hitlerin valkosuomalaisten renkien „erikoisia“ ominaisuuksia, niin niihin kuuluu erikoinen julkeus ja erikoinen, vertaansa vailla oleva ulkokultaisuus. He kehtaavat väittää, että eivät muka käy anastussotaa — vaikka heidän joukkonsa tänä päivänäkin polkevat Neuvosto-Karjalan kamaraa. He julkeavat vakuuttaa, että he eivät ole milloinkaan aikoneetkaan käydä Leningradin kimp-

(Jatkuu 2. siv.)

„ERIKOISIA“ SOTARIKOLLISIA

(Jatkoa T. siv.)

puun — vaikka koko heidän lehdistönsä on saarnannut Leningradin hävittämistä ja heidän tykistönsä suorittama Leningradin pommitus on juuri yrityksen tuon ohjelman toteuttamiseen. He eivät häpeä levitellä ulkomaille tarinoita sotavankien muka „inhimillisestä“ kohtelusta Suomessa — samaan aikaan kuin Suomessa harjotetaan ennen kuulumattoman julkmaa ajojahtia venäläisiä sotavankeja vastaan, ajojahtia, jo-

hon Suomen lehdistö on aikoinaan aivan avoimesti yllyttänyt.

Valkosuomalaiset sotarikolliset erehtyvät pahasti, jos olettavat, että jaarittelu Suomen „erikoisesta“ asemasta, ulko-kultaisuus ja tekopyhyys pelastaa heidät vastuulta ja rangaistukselta. Pelastua voi ainoastaan se, joka osoittaa teoillaan, että hän on tehnyt pesäeron mannerheimiläisistä lahteroistoista.

Kelju määräys

kirjevaihto-oikeuden rajoittamisesta on kumottava

Yhä uusia tietoja saapuu siitä suuttumuksesta, jota hallitusherrojen keljuilu rintamamiesten ja heidän omaistensa kirjevaihtosiassa herättää. Erikoista ärtymystä aiheuttaa se häpeämätön valehtelu, jolla sotilaita koetaan kaiken lisäksi vetää nenästä. Heille sanotaan, että erikoislipukkeilla rajoitetaan muka ainoastaan maksuttomien kirjeiden saantioikeutta ja että maksullisia kirjeitä saa sotilas muka ottaa vastaan rajoittomasti.

Tosiasiat puhuvat aivan päinvastaista. Niinpä sotamies Oiva Tauriainen (JR 12) todistaa, että m.m. hänen isälleen Tervolaan oli armotta palautettu kirje, jonka isä oli lähettänyt pojalleen rintamalle. Kirjekuoreen oli tehty merkintä:

„Tällaisilla postimerkeillä varustettuja kirjeitä ei rintamalle saa lähettää“.

Nuo postimerkit, joilla kirjeet eivät rintamalle kulje, olivat Suomen valtion postimerkkejä.

Useat vastikään otetut sotavangit todistavat, että vain ainoissa poikkeustapauksissa

sotilaat saavat 3 1/2 markan vihreillä postimerkeillä varustettuja kirjeitä. Tuollaisia poikkeustapauksia sallitaan ilmeisesti siinä tarkoituksessa, että sotamiesten pettäminen ja heidän kirjeittensä hävittäminen paremmin onnistuisi.

Kirjevaihto-oikeuden rajoittamisen sanotaan johtuvan kenttäpostin „liiallisesta kuormituksesta“. Tuossa kehnossa verukkeessa on totta ainoastaan sen veran, että sotasensuurissa istuvien ohranain „kuormitusta“ tahdotaan keventää, sillä muuten nuo karvajalat eivät ehdi täyttää hallitusherroilta saamaansa tehtävää — nuuskia, mustata ja leikellä jokaista kirjettä niin, ettei ainoakaan totuuden sana pääse pujahtamaan läpi.

Kun Suomen virkaherrat v. 1941—42 vaihteessa yrittivät samaa keljunkonstia, oli heidän peräännyttävä, kun sotilaat nousivat joukolla puolustamaan oikeuksiaan. Sama keino se auttaa nytkin. Niinhän se on Suomessa aina ollut, että ei oikeutta maassaa saa, ken itse sitä ei hanki.

ASIASTA

JOS TOISESTAKIN

„Viekas strateegi“ ylikessu Sarvala

3. prikaatin 3. patallion 10. komppanian 3. joukkueen johtaja ylikersantti Sarvala kosi kerran joukkueensa miina ja „ilmoitti“ näille, että heidän perääntymisen itärintamalla ei merkitse suinkaan 8000 heikkenemistä, vaan se omalaatuista viekasta strateg-

Niin Sarvala paljasti tylytensä koko porukan kuullen teki itsensä naurunalaiseksi. Ylikessu Sarvalaa ei sittemmin selän takana muuksi nimitetty kukaan kuin „viekkaaksi strategiksi“.

Ahventen valtakunnasta

Joulukuun loppupäivinä suomalaiset menettivät yhden kolme taistelulavastaan, „Scharnhorstin“, joka Norjan pohjoisrannalla edustalla yritti tehdä kiusaa Neuvostoliiton matkalla olleille vasaattueelle. Sinne painui Norjan pohjaan tuo kuuluu hirviö.

Aina suurisuinen Saksan propagandaministeri Göbbels se on sanonut, että kanadalaiset osasi leikata jymyvitsin tästä saaksmanille muuten niin suu-lysesta asiasta. Se äijä sanon räytti uudenvuoden jutuissaan, että „Saksan vedenalainen väkivasto on yhtäkkiä valtavasti sääntynyt“.

Asiassa on vinha perä. Hänen saaliiksi joutunut 26.000 miehen kantoinen linjalaiva „Schernhorst“ ja sen 1.461 miestä karkasi nyt „Saksan vedenalaisen laivastoon“.

Nauru kaukana

Monissa korsuissa ihmeteltäessä miksei se Mannerheim enää hanki kertoo, että hitleriläiset saivat ranskalaisia sotavankitelekaan, että: „Seuratkaa miehenä vielä viimeisen kerran!“

Se johtuu siitä, sanovat asiantuntijat, että mainittu sotavanki on valmistautuu lähtemään ulkomaille pillojansa piilekitysten aikana kuului vankien Hön ei halua suomalaisia sotavankista huutoja: „Hitler hirtte- miehiä seurakseen, vaan toisen näiden kaikkien tappavan itä-

„Suur-Suomi“-pirstauksen räjähtämiseksi.

Mutta korekkyydillä se karräin vielä sekin „lahtipoika“ lakivan rappujen eteen, livahtaan aluksi minne tahansa. Asia jullilleen niin kuin siinä uudesta ja kauniissa sotapoikien laussa „seisoo“:

Silloin sitä Kustaata nauratti, kun se lahtaus aloitettiin. Mutta ei sitä silloin naurattanu, kun tuomiolle talutettiin.

Lyhyitä uutisia

KANADA OSALLISTUU MAIHINNOUSUUN EUROOPASSA

Joulukuun lopulla 1943 saapui Englantiin uusia suuria kanadalaisia sotajoukkoyhdistelmiä. Kanadan puolustusministeri Ralston sanonut, että kanadalaiset joukot ottavat osaa edessä oleviin maihinnousuoperaatioihin liisenä armeijana.

BERLIINI POMMITUKSEN JÄLKEEN

Berlinistä Ruotsiin saapuneet henkilöt kertovat, että Berliinin pommitus on aiheuttanut suurta hävitystä. Berliinin pääkadun itäpuolella Lindenin varrella olevat talot ovat raunioina. Kaugin keskiosassa on vain kakehyeksi jäänyttä taloa.

„HITLER HIRTEEN!“

Eräs Saksasta paennut sotavanki kertoo, että hitleriläiset saivat ranskalaisia sotavankitelekaan, että: „Seuratkaa miehenä vielä viimeisen kerran!“

Sotavanki André Chaillot, jolla yritti karata eräältä leiriltä, huomautti. Leirin vartiosto paitsi vielä kaikki muut sotavankit, jotka olivat läsnä mestauksessa. Sotavankien aikana kuului vankien Hön ei halua suomalaisia sotavankista huutoja: „Hitler hirtte- miehiä seurakseen, vaan toisen näiden kaikkien tappavan itä-

Sotavankien raakaa kohtelua Suomessa

Vangiksi joutunut 18. suomalaisen jalkaväkidiivisioonan sotamies Anders Gunnar Ahlberg kertoo:

„Menin vapaaehtoisena Suomen armeijaan heinäkuun 16 päivänä 1941 ja minut määrättiin suojeluskuntakomppaniaan Itä-Karjalaan. Lokakuussa 1942 minut siirrettiin 18. jalkaväkidiivisioonan. Ollessani suojeluskuntakomppaniassa Vieljärvellä olimme vartioimassa leiriä, jossa oli neuvostosotavankkeja.

Vangit olivat nälässä ja kurjassa asemassa. Aamiaiseksi he saivat vettä ja pienen palan leipää, johon oli sekoitettu paljon pettujauhoja. Sen jälkeen vangit vietiin työhön. Vartijat ajoivat heitä ruoskan iskuin. Päivälliseksi vangeille annettiin muutama lusikallinen ruuaksi kelpaamatonta ruumenista keitettyä

puuroa tahi perunankuorikeittoa. Vain äärimmäisen nälkiintynyt ihminen voi syödä sellaista ruokaa. Leiriä vartioivista sotilaista tunnen Paavo Olanderin ja Erkki Chydeniuksen Oulunkylästä sekä Bertil Nymanin Helsingistä. He voivat todistaa, että puhun totta.

Myöskin Matkaselän lähellä on sotavankileiri. Tällä leirillä olevat vangit työskentelevät metsätoissa. Matkustaessani sieltä kautta näin heidät työssä. Vangit olivat erittäin nääntyneen näköisiä. Kovasta pakka- sesta huolimatta he olivat aivan rääsyissä. Venäläisten sotavankien ampumisista minulle kertoivat monet suomalaiset sotamiehet“.

Suomalainen sotavanki Anders Gunnar Ahlberg on ollut, kuten hänen tunnustuksestaan käy ilmi, vartioimassa neuvostoliittolaisia sotavankkeja Suomessa. On selvää, että tuo täysverinen suojeluskuntalainen ei kertonut kymmenettä osaakaan siitä, mitä hän tietää. Mutta jo senkin perusteella on varmaa, että valkosuomalaiset ovat sietämättömällä pakkotyö- ja nälkäkomennolla tuominneet neuvostoliittolaiset sotavangit hirtuttavaan kuolemaan. Neuvostoliittolaisia sotavankkeja varten pystytetyt leirit Suomessa ovat aivan Saksan sotavankileirien kaltaisia. Hitlerin suomalaiset kätyrit pyrkivät kaikessa kulkemaan saksalais-fascististen roistojen jälkiä. Neuvostokansa ei unohda näitä valkosuomalaisten rikoksia. Suomen hallituksen koplaan kuuluvat Hitlerin rikoskumppanit tulevat välittömästi syyllisinä neuvostosotavankien raakaan kohteluun saamaan ankaran rangaistuksen.

(NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTON TIEDONANNOSTA)

STALINGRAD—NOVOGRAD- VOLYNSKI

Noin vuosi sitten Punainen armeija tuhosi Stalingradin luona saaretun 300-tuhantisen Saksan valioarmeijan. Sen jälkeen neuvostojoukot ovat valanneet tällä suunnalla Harkovin ja Kievin ja käyvät nyt taiste-

luja Novograd-Volynskin kaupungin länsipuolella Ukrainassa. Kuinka valtava on ollut Punaisen armeijan taistelutaival, näkyy yksistään siitä, että Stalingradista Novograd-Volynskiin on linnunrataa yli 1.200 kilometriä.

JOTTA OIKEUS TÄYTETTÄISIIN

Jugoslavian Kansallisen vapautusarmeijan valtaamassa Bugoinon kaupungissa on oikeuden päätöksellä tuomittu hirtettäväksi fascisti Marko Batshitsh. Tuomio on pantu täytäntöön.

Syytetty kuului fascistiryhmään, jonka jäsenet v. 1941 kesällä tappoivat puukoilla ja ampumalla Bugoinon kaupungissa ja sen ympäristöllä olevissa kylissä 1.500 rauhallista asukasta.

Kun oikeus julisti tuomionsa, tervehti salintäyteinen yleisö sitä myrskyisin suosionsoituksin.

MIESTÄ MENE

Jonkinlaisen kuvan Saksan armeijan itärintamalla kärsimästä suuresta mieshukasta saa Saksan armeijan sotamiesten ja upseerien lausunnoista.

● 75. divisioonan 172. rykmentin esikuntakomppanian autonkuljettaja Walter Esichmüller sanoo:

„Jouduin kuljettamaan satoja upseerien ja sotamiesten ruumiita, jotka haudattiin nopeasti mihin sattui ja miten sattui. 172. ja 202. rykmentteihin jäi noin 300 miestä ja 222. rykmentti tuhoutui kokonaan“.

● 68. divisioonan 169. rykmentin 4. komppanian jefreitteri Karl Hubert:

„Tykistö- ja kranaatinheitintuli tuotti meille suuria tappioita. Kolmipäiväisten taisteluiden jälkeen 169. ja 196. rykmentteihin jäi kaiken kaikkiaan noin 200 miestä“.

● 106. divisioonan 239. rykmentin 5. komppanian jefreitterit Hans Schmidt, Paul Krause ja alipseeri Willybald Richter:

„Ilmoituksessaan 11. armeijakunnan komentajalle divisioonan komentaja kenraaliluutnantti Forst tiedotti, että syyskuun 29 ja lokakuun 25 päivien välisenä aikana divisioona menetti kaatuneina ja vaikeasti haavoittuneina 4.328 miestä“.

HELPOMMIN SANOTTU KUIN TEHTY

Hitler: Sanotaan, että rotat aina pakenevat hukkuvalaivasta. Mutta koettakaapas konstianne.

KANSOJEN VIHA HITLERILÄISÄ KOHTAAN

Saksan fascistilehdetkään eivät enää voi salata sitä, että tilanne miehityksessä Euroopan maissa päivä päivältä yhä kärkehtyy. Esim. „Pommersche Zeitung“-lehti kirjoittaa:

„Tanskaan saapuva saksalainen sotamies huomaa pian, miten paljon siellä tehdään tuhotekoa. Saksalaiset sotamiehet, jotka ovat olleet pitemmän aikaa Tanskassa, kertovat uudelle tulokkaalle yöllisistä hyökkäyksistä saksalais-

ten vahtimiesten kimppuun. Tanskalaiset ovat vahvoista iloisia saksalaisvastaisista botaashitekojen johdosta. Meidän tullen saksalaislaivastoon on vaarallista liikkua kadulla. Siellä toimii vihollinen, joka on saksalainen vastassa Puolassa, Ranskassa ja miehityksillä Neuvostoliiton alueilla“.

Ne ovat isänmaanystäviä ja vihaavat saksalais-fasistia.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 5
1944

RINTAMALEHTI

Torstaina
tammikuun 13 p:nä

KIROVOGRADIN MOTTI

Neuvostojoukot murtivat äskettäin saksalaisten vahvan puolustuslinjan ja valtasivat rohkealla saartoliikkeellä suuren teollisuuskeskuksen Ukrainassa, Kirovogradin kaupungin. Taisteluiden kestäessä Punainen armeija löi hajalle 8 saksalaista divisioonaa, joista 3 hyökkäysvaunudivisioonaa.

Saarrettujen divisioonien jätteet, jotka kieltäytyivät laskemasta aseitaan, tuhottiin. Vain vähäisten ja hajanaisten vihollisryhmien onnistui päästä pakoon.

Punaisen armeijan joukot ovat tammikuun 5—8 päivän välisenä aikana käydyissä taisteluissa tuhonneet: 293 hyökkäysvaunua, 296 tykkiä, 40 moottoritykkiä, 121 kranaatinheitintä, 445 konekivääriä, 94 panssariautoa ja 978 autoa.

SAKSALAISET OVAT MENETTÄNEET YKSISTÄÄN KAATUNEINA YLI 15.000 SOTAMIEHÄ JA UPSEERIA.

Neuvostojoukot ovat ottaneet seuraavan sotasaaliin: 150 hyökkäysvaunua, 188 tykkiä, 242 kranaatinheitintä, 429 konekivääriä, 25 panssariautoa, 2.009 autoa, 19 ampumatarvikke-, muona- ja muuta varastoa.

NEUVOSTOLIITON HALLITUS

noudattaa tarkoin kaikkia kansainvälisiä
sääntöjä sotavankeihin nähden

Kaikki sotavangit majoitetaan leudossa ilmastossa sijaitseville leireille. Sotavangit saavat kolme kertaa päivässä keittoruokaa, vähintään 600 gr. leipää, vihanneksia, perunoita, rasvaa, lihaa, kalaa, sokeria, teetä ja tupakkaa.

Punaisen armeijan ylipäällystön määräyksestä myönnetään jokaiselle vapaaehtoisesti sotavangiksi antautuneelle seuraavat etuisuudet:

1. Lisätyt ruoka-annokset.
2. Majoitus erikoisleireillä, jotka sijaitsevat erittäin suotuisissa ilmastosuhteissa.
3. Etuoikeus ammattityön valinnassa.
4. Etuoikeus kirjeiden lähettämisessä omaisilleen Suomeen.
5. Kotiinpaluu ensi vuorossa Suomeen tahi muuhun maahan, johon sotavangiksi haluaa, heti sodan päätyttyä.

Punaisen armeijan ylipäällystön määräyksestä annetaan vapaaehtoisesti sotavankeuteen tulleille suomalaisille sotamiehille ja upseereille erikoinen todistus, joka oikeuttaa heidät saamaan yllämainitut etuisuudet.

UUSI ISKU

„Jos vihollinen ei anna tautu, niin se tuhoetaan“.

Kuinka johdonmukaisesti ja ankarasti Punainen armeija noudattaa tätä sääntöä, se näkyy Kirovogradin taisteluista. Härkäpäiset, mutta mielettömät ja hyödyttömät yritykset vastustaa Punaisen armeijan etenemistä maksoivat saksalaisille Kirovogradin luona hyvin kalliin hinnan. Niistä kahdeksasta divisioonasta, jotka Punainen armeija täällä motitti ja romutti, jäivät jäljelle ainoastaan suunnattomat ruumisiröykkiöt.

Saksalaiset ovat hävinneet sotansa peruuttamattomasti, mutta Saksan sodanjohto ei mitenkään halua tunnustaa tätä katkeraa tosiasiaa. Se tarrautuu epätoivon vimalla kiinni neuvostomaan kamaraan. Uhkapelurin tunnottomuudella se heittää hävityn sotansa lihamyllyyn yhä uutta tykinruokaa — varman surman suuhun. Se ei sääli sotilaitensa henkeä, voidakseen edes hiukankin lykätä sen tilin-teen hetkeä, joka fascistisia sotarikollisia odottaa.

Punaisella armeijalla ei puolestaan ole mitään syytä sääliä vihollisarmeijan sotilaita, maansa anastajia. Armotta ja sääliä se surmaa jokaisen saksalaisen ja hänen „aseveljensä“, joka ei lähde pois neuvostomaalta eikä vapaaehtoisesti laske asettaan vangiksi antautuen. Tämän tehtävän Punainen armeija on täyttävä loppuun asti.

Kirovogradin taistelun kokemus osoittaa tämän seikan taaskin kaikella havainnollisuudella. Miettiköön tätä läksyä jokainen suomalainen sotilas ja tehköön siitä johtopäätöksensä, ennenkuin on myöhäistä.

Korpilaki Mannerheimin armeijassa

Luutnantti pieksättää sotamiestään

Sotamies Reino Pulakalle (1 Kpk 2979) kirjoittaa Kerttu Pulakka Noitermaalta:

„Kuule kun Maunolle oli käynyt ikävästi. Hän oli Käki-salmessa ja sieltä eräältä alikersantilta oli varastettu toista tuhatta markkaa rahaa. Mauno oli silloin poissa patterilta ja rupesivat häntä epäilemään. Mauno kun ei tunnustanut varastaneensa niitä rahoja, niin se luutnantti käski pieksää Maunon. 12 reikää tuli

hän selkäänsä, kun ne sotilasremmeillä pieksivät“.

Jos sotamiehet sallivat upseeriensa pieksättää tovereitaan joidenkin toteen näyttämättömiä epäilyjen perusteella, niin pian ollaan siinä, että jokainen luti ja vänski tanssittaa remmiä kenen tahansa sotamiehen selässä, aina koska haluttaa. Ja sehän on Mannerheimin lahtareitten mielityötä. Kysymyksessä olevan luutnantin tapaisten elukkain taltuttamiseen on yksi ainoa keino: korpilaki korpilakia vastaan.

AMERIKAN LEHDISTÖ MAIHINNOUSUSTA EUROOPPAAN

„New York Times“ julkaisee huomattavien sotilasjohtajien lausuntoja siitä, että Yhdysvallat ja Englanti tulevat antamaan iskuja yhteiselle viholliselle kaikin käytettävissä olevin keinoin.

Lehti „MP“ korostaa, että ei voi olla enää minkäänlaista epäilyä amerikkalaisten joukkojen kyvystä nousta maihin Eurooppaan, sillä sitä tarkoitusta varten on olemassa riittävä määrä laivoja ja valtavat määrät aseita.

„Washington Post“ kirjoittaa, että Amerikan sotilasjohtajien päätös nousta maihin Eurooppaan on kaikkein pikaisintie ja loppujen lopuksi kaikkein halvin tie hitlerismin murskaamiseksi.

Kaikki lehdet tervehtivät mielihyvin Rooseveltin lausuntoa, että Yhdistyneiden kansakuntien aseelliset voimat valmistautuvat suuriin hyökkäyksiin, jotka tekevät lopun akselivalloista.

PORISSA ON SAKSALAISIA KUIN MUURAHAISIA

Jääkäri Veikko Rajasalolle (1 Kpk 2979) kirjoittaa R. Tapani, Isojoki k.k.:

„Ei minun aikani siel Poris menny paljo kuinka, kun ei ollut ketään tuttuja. Saksalaisia oli kuin muurahaista. En

tykänny yhtään, mua suututti koko touhu“.

Selvään se on, että saksalaisten isännöiminen Suomen kaupungeissa suututtaa suomalaisia miehiä. Mutta asiat eivät muutu, ennenkuin oikeutettu suuttumus puhkeaa vihamielisiksi teoiksi saksalaisia ja niiden hyyssäreitä, Suomen viranomaisia vastaan.

ASIASTA JOS TOISESTAN

Liittolaisen ilo

Muuan sotavankina oleva suomalainen upseeri on kirjoittanut seuraavan jutun, jossa on toinen puoli totta:

Eversti Hansten saapuvuudelle kenraali Laatikaisen lyö luut kasaan, mutta häntä ei horrota niin että maha hyppäisi. Mikä teitä vaivaa, ra eversti?

Eversti Hansten: Ei mikään vaivaa. Mutta ajatella herra kenraali niitä kahdeksan saksalaista divisioonaa, jotka eivät jättäneet jäljelle muuta märkää plättiä ja verisiä suupätkiä. Ha-ha-ha-ha, hi-hi-hi-hi.

Kenraali Laatikainen: (käsittää neen): Mutta se on hyvin surullinen ja noloa, mitä nauramista siinä on. Eversti Hansten: Minua siinä kahakassa.

Mutta kenraali Laatikainen: Hän naurattanut. Hän synkkiin mietteisiin, mutta partaansa jotain siihen suuntaan, että toisilla on Kirovogradina, toisilla edessä.

Naurakaa saatana!

Saksan fascistilehdet tekevät kaikkensa saadaakseen Saksan väestön sokeasti uskomaan kessa Hitleriin, vieläpä västervettä järkeä. Kun Saksan meija ottaa livohkaa Stalinista Berditševiin, niin on tön kotirintamalla oltava ja huudettava: „Me voitamme! Kun neljän tonnin pommit jyvät sepeliksi Saksan kaupunkien, niin saksalaiset ovat vullisia iloitsemaan ja tervetuloon Hitleriä.

Mutta juttu ei näköjään kaan aina niin yksinkertaiseen. Kun pommituksen jälkeen zigerstrassella Berliinissä riemui tulipalo, niin eräs puettu herrasmies alkoi huutaa: „Tämä on erinomaista! Tulee meidän kiittää Hitleriä. Koska hän kerran on taltuttanut näin käyvän, on se siis taltuttanut“.

Neuvostohallituksen valtuuttama TASS ilmoittaa seuraavaa:

Lontoossa julkaistiin tammi-tuun 5 päivänä Puolan pakolaishallituksen antama Neuvostoliiton ja Puolan välisiä suhteita koskeva lausunto, joka sisältää virheellisiä väitteitä, m.m. heellisen väitteen Neuvostoliiton ja Puolan rajoista. Kuten onnettu, Neuvostoliiton perustamisesta on määritellyt Neuvostoliiton ja Puolan rajan Länsi-Ukrainan ja Länsi-Valko-Venäjän tahdon mukaisesti, joka esille laajan kansanvallan ja 1939 suoritettua kansanäänestyksessä. Länsi-Ukrainan alue, jonka väestön valtaosa on ukrainalaisia, liittyy Neuvosto-Ukrainaan ja Länsi-Valko-Venäjän alue, jonka väestön valtaosa on ukrainalaisia, liittyy Neuvosto-Valko-Venäjään. Se väärä väite, että Ukrainassa asuvia ukrainalaisia ja Länsi-Valko-Venäjällä asuvia valkovenäläisiä kohtaan, on Neuvostoliiton oli alistuttavuuden 1921 Riian sopimuksen mukaan, oli siten tullut pois. Länsi-Ukrainan ja Länsi-Valko-Venäjän liittämisen Neuvostoliittoon ei suinkaan loukanut enmukaista“.

Mainittu hermostus ei ehtinyt vilkaista ymmärrykseen, kun poliisit ottivat häidä kiinni ja veivät vankilaan.

Enmuutto

Berliinin pääkadun nimi oli Unter den Linden („Lehtien alla“). Kun se on saanut, ainakin epäilyksellisesti, uuden nimen: Unter den Bomben („Pommien alla“). Uuden nimen katsotaan vastaavan sitä tilaa, johon mainitun kadun varrella olleet natsien hallituspalat ovat joutuneet englantilaisten ja valkovenäläisten ilmavoimien ahdistuksen vierailujen johdosta.

NEUVOSTOLIITTO JA PUOLA

Neuvostohallituksen lausunto

nut Puolan etuja, vaan päinvastoin muodosti vielä luotettavamman perustan lujalle ja pysyvälle ystäväyhdelle Puolan ja sen naapurikansojen, Ukrainan, Valko-Venäjän ja Venäjän kansojen välille.

Neuvostohallitus on useasti lausunut, että se kannattaa voimakkaan ja riippumattoman Puolan jälleenmuodostamista sekä Neuvostoliiton ja Puolan ystäväyhtä. Neuvostohallitus lausuu uudelleen, että se pyrkii saamaan aikaan ystäväyhtä Neuvostoliiton ja Puolan välille lujien ja hyvien naapuruussuhteiden ja keskinäisen arvonnannon pohjalla sekä — jos Puolan kansa sitä haluaa — liiton pohjalla keskinäisestä avunannosta saksalaisia, Neuvostoliiton ja Puolan päävihollisia vastaan. Tämän tehtävän täyttämistä voisi edistää Puolan liittyminen Neuvostoliiton ja Tshekkoslovakian sopimukseen ystäväyhtä, keskinäisestä avunannosta ja sodanjälkeisestä yhteistyöstä.

Neuvostojoukkojen menestykset Neuvostoliiton—Saksan rintamalla jouduttavat päivä päivältä Neuvostoliiton miehitettyjen alueiden vapauttamista saksalaisista anastajista. Punaisen armeijan uhrautuva taistelu ja meidän liittolaistemme laajenevat taistelutoimet lähentävät Hitlerin sotakoneen murskaamista ja tuovat vapauden Puolalle sekä muille kansoille saksalaisten miehittäjien ikeestä. Tässä vapaustaistelussa jo nyt suorittavat kunniakkaita tehtäviä „Neuvostoliitossa olevien Puolan isänmaanystävien liitto“ ja sen muodostama puolalainen armeijakunta, joka toimii rintamalla saksalaisia vastaan käsi kädessä Punaisen armeijan kanssa.

Nyt avautuu mahdollisuus Puolan uudestisyntymiselle voimakkaana ja riippumattomana valtiona. Mutta Puolan uudestisyntyminen ei saa tapahtua anastamalla ukrainalaisten ja valkovenäläisten maita, vaan palauttamalla Puolalle saksalaisten Puolalta riistämät ikivanhat puo-

lalaiset maat. Vain täten voidaan palauttaa luottamus ja ystävyys Puolan, Ukrainan, Valko-Venäjän ja Venäjän kansojen välille. Puolan itäinen raja voidaan määritellä sopimalla Neuvostoliiton kanssa. Neuvostohallitus ei pidä vuoden 1939 rajoja muuttamattomina. Näihin rajoihin voidaan tehdä korjauksia Puolan hyväksi siihen suuntaan, että alueet, joilla puolalainen väestö on vallitsevana, luovutettaisiin Puolalle. Silinä tapauksessa Neuvostoliiton—Puolan rajana voisi olla esimerkiksi niin sanottu Curzonin linja, jonka Liittoutuneiden Valtojen Korkein Neuvosto hyväksyi v. 1919 ja joka edellyttää Länsi-Ukrainan ja Länsi-Valko-Venäjän kuulumista Neuvostoliittoon. Puolan läntisiä rajoja on laajennettava liittämällä Puolaan Saksan aikaisemmin riistämät ikivanhat puolalaiset maat, joita ilman ei voida yhdistää koko Puolan kansaa omaan valtioonsa, joka siten saa myöskin tarpeellisen pääsyn Itämerelle. Puolan kansan oikeudenmukainen pyrkimys täydelliseen yhdistymiseensä voimakkaaksi ja riippumattomaksi valtioksi on tunnustettava ja sitä on tuettava.

Puolan pakolaishallitus, joka on irtaantunut kansastaan, on osoittautunut kykenemättömäksi rakentamaan ystävällisiä suhteita Neuvostoliittoon. Se on osoittautunut myös kykenemättömäksi järjestämään aktiivista taistelua saksalaisia anastajia vastaan Puolassa. Vielä enemmänkin, väärellä politiikallaan se on useasti edistänyt saksalaisten miehittäjien asiaa. Mutta Puolan ja Neuvostoliiton edut vaativat, että meidän maidemme välille muodostuisivat lujat, ystävälliset suhteet ja että Puolan ja Neuvostoliiton kansat yhdistyisivät taisteluun yhteistä ulkoista vihollista vastaan, kuten kaikkien liittoutuneiden yhteinen asia vaatii.

Vapaa-ajan vietto sotavankileirillä

Suomalaiset „pelimannit“ harjoituksissa.

Sotavankien kohtelu Suomessa

ERÄITÄ TOSIASIOITA

Olemme aikaisemmin maininneet siitä ajojahdistista, joka „Helsingin Sanomien“ ja muiden hallituslehtien palstoilla aloitettiin loka-kuussa 1941 venäläisiä sotavankeja vastaan. Millaisia hedelmiä tuo yllytys on kantanut, se näkyy m.m. seuraavista tiedoista, joiden todenperäisyyttä ei kukaan voi kiistää.

Neuvostoliitossa sotavankina
oleva sotamies **Rento Vuoto**
(JR 101 21. patl. 3. kompp.)
kertoo:

„Helsingin keskusvankilassa näin paljon puna-armeijalaisia ja Punaisen armeijan upseereja. Heillä oli tavattoman huonot olot. Usein näin sotavankeja tonkimassa roskalaatikoista ruoan jätteitä. Kaikki olivat huonossa kunnossa. Vangeissa oli paljon veripahkoja, jotka vaivasivat hirveästi, pysyivät pitkiä aikoja auki ja tihkuivat mätää. Vankilan lääkäri tunnusti, että märkivät veripahkat johtuvat ruoan heikkoudesta“.

Hangon sotavankileirillä annetaan vangeille ruumiillista kurtusta, aina raipparangaistuksiin asti. Heillä on tavattoman huono ruoka.

Paatenen lähellä olevalla Kirvesvarren kylän vankileirillä on huonon kohtelun ja heikon ruoan

takia sairastunut paljon sotavan-
keja, jotka kuletetaan jonnekin
tuntemattomaan suuntaan.

Sotavangeilta otetaan Suomes-
sa pois Punaisen armeijan hyvä
vaatetus, turkit ja saappaat. Ti-
lalle annetaan riekaleita, puu-
ja paperikenkiä. Tämän jälkeen
koetetaan kaiken ilkeyden kuk-
kuraksi lyödä vielä propaganda-
myyntiä venäläisten muka „huo-
nosta vaatetuksesta“, vaikka
yleensä on tunnettua, että Pu-
nainen armeija on parhaiten
vaatetettu armeija koko maail-
massa.

Suomalaiset sotilaa! Seuratkaa Neuvostoliitossa olevien suomalaisten sotavankien lausuntoja heidän elämästään! Niistä näette, että sotavankien kohtelulla Suomessa ja Neuvostoliitossa on ero kuin yöllä ja päivällä. Neuvostoliitossa voi jokainen sotavanki olla varma henkensä ja terveytensä säi-

LYHYTÄ UUTIS

— Jokaista tonnia koho-
meja, jotka Saksan ilma-
pudottivat Englantiin 1944.
Englannin ilmavoimat he-
Saksaan 64 tonnia.

— 1943 Yhdysvalloissa
mistettiin lähes 86.000
netta eli lähes kaksi kertaa
paljon kuin v. 1942.

— Englantilainen
Neuvostoliiton auttamise-
kerännyt 145.000 Eng-
puntaa sotilassairaalan p-
miseksi Stalingradiin.

— Amerikan laivanve
ovat 1943 rakentaneet
kauppalaivaa ja 114 laiva
tarkoituksiin (lentokone
kialuksia, erikoisia kuljet
ja, maihinnousualuksia ja
Laivojen yhteinen tonni
19.239 tuhatta tonnia, va
luvun ollessa 1942 8.090

— Liittoutuneiden
mien viimeisissä hyökkäyksissä
Bulgarian pääkaupunkia
vastaan on hajoitettu ja
tettu 2.900 rakennusta.

— Aseiden vuokra- ja lain voimassaolon alusta 1943 loppuun Yhdysvallat lähettäneet Neuvostoliitolle 7.000 lentokonetta, 3 500 hyökkäysvaunua, konepistoolia ja lähes kuorma-autoa.

— Viimeisten neljän
den aikana ranskalaiset
maanystävät ovat tappaneet
henkilöä, jotka ovat olleet
teistyössä miehittäjien

lymisestä. Neuvostoliitto
käydä sotaa sotavanki-
taan, aseensa laskenutta
tajaa ei täällä kohdella
na, niinkuin tehdään man-
miläisessä Suomessa.

Mutta sitä ankarampaa
rangaistus, joka kohtaa in-
tarikollisia, suuria ja pie-
lyttäjiä ja täytäntöön-
jotka ovat syyllistyneet su-
kien ja neuvostokans-
murhaamiseen ja kidut-
sekä muihin niihin ver-
konnantöihin.

SOTILAAN ÄÄNI

RINTAMALEHTI

Sunnuntaina
tammikuun 16 pnä

UNAISELLA ARMEIJALLA SUURIA VOITTOJA UKRAINASSA JA VALKO-VENAJALLA

*euvostojoukot vallanneet Mozyrin ja
Kalinkovitshin kaupungit*

Tammikuun 11 päivänä neuvostojoukot siirtyivät hyökkäykseen Mozyrin suunnalla Valko-Venäjällä ja murtivat kaksi viikkoa kestäneissä sitkeissä taisteluissa vihollisen lujasti linnoitetun puolustusvyöhykkeen yli 30 kilometrin leveydeltä ja 15 kilometrin syvyydeltä. On vapautettu 30 paikkakuntaa.

Tammikuun 14 päivänä neuvostojoukot jatkoivat hyökkänsään ja valtasivat rohkealla saartoliikkeellä Mozyrin kaupungin sekä Kalinkovitshin kaupungin ja suuren rautatieaseman, jotka olivat saksalaisten vahvasti linnoitettuja tukikohtia.

Mentyään Slutsh joen yli Ukrainan 1:sen rintaman joukot val-
vat tammikuun 11 päivänä Sarnyn kaupungin ja suuren rau-
esolmun, joka oli saksalaisten puolustuksen tärkeä tukikohta

esjen suunnalla. Sarnyssa ollut saksalainen varuskunta tuhottiin. Nähtäen edelleen hyökkäystään neuvostojoukot valtasivat tammin 13 päivänä vielä monia muita paikkakuntia ja 4 rautatie-
naa. Sarnyn taisteluissa Punaisen armeijan joukot ottivat seu-

van sotasaaliin: 38 tykkiä, 53 kranaatinheitintä, 140 konekivää-
193 autoa, 420 kuormaa, 800 hevosta ja 6 ase-, ammus- ja
varastoa.

Novograd-Volynskin länsi- ja lounaispuolella neuvostojoukot olivat hyökkäystään, valtasivat K o r e t s i n kaupungin, B e r e z - v i n suuren asutuskeskuksen sekä yli 60 muuta paikkakuntaa.

AKSA ON PURISTETTU RAUTASEEN RENKAASEEN“

Turkkilainen lehti „Ulus“ luonnehtii seuraavalla tavalla Saksan nykyistä tilannetta:

Herruus ilmassa, joka on tuottanut Saksalle monta voittoa, siirtynyt sen vihollisten käsiin. Vedenalainen sota, johon ei niin paljon toiveita, ei ole antanut odotettuja tuloksia. Saksi viholliset ovat liittyneet yhä lusemmin yhteen. He laajentaseiden ja kaikenlaisten sotatarvikkeiden tuotantoa. Saksa on stettu rautaiseen renkaaseen, joka yhä kiristyy. Sellaisissa uhteissa Saksa on menettänyt toivonsa sodan voittamisesta. kuvi hyötyvänsä erimielisyydestä liittoutuneiden välillä, mutta kovan ja Teherania neuvottelut ovat sulkenneet ovet noilta-toiveilta."

Viivyttely on kuolemaksi

Suomalaiset sotilaat tietävät, että heidän ei ole kauan suotu olla miehittäjinä vieraalla maalla, sillä Suomi on jo lopullisesti hävinnyt sodan.

Miksi he sitten eivät lähde pois Neuvosto-Karjalasta? „Vielä ei ole mitään hätää, mitäpä lässä hoppuillaan“, niin ajattelevat monet luottaen siihen, että Punainen armeija ei näillä maila vielä hyökkää. Sanottakoon suoraan, että ne, jotka näin tyhmästi ajattelevat, muistuttavat sitä typerää lehmää, joka seisoo radalla ja katsoa töllöttää lähestyvää juna, kunnes ruhjoutuu junan alle.

Käsittääkseen tuollaisen tyh-
män odotuksen vahingollisuuden
ja vaarallisuuden ei tarvitse
muuta kuin huomioida, mitä ta-
pahtuu Neuvostoliiton—Saksan
rintamalla, missä suomalaisten
saksalaiset liittolaiset ovat saa-
neet tuntea nahoissaan Punai-
sen armeijan hyökkäysvoiman
jo toista vuotta. Tänä aikana
saksalaiset ovat menettäneet
yksistään kaatuneina 1 miljoona
800 tuhatta sotamiestä ja upsee-
ria. Että tällainen kohtalo odot-
taa jokaista vierasmaalaista
anastajaa neuvostomaalla, siitä
puhuvat havainnollisesti viimei-
set tapahtumat Kirovogradin
luona, jossa kolmen päivän aika-
na, tammikuun 5 päivästä 8
päivään, neuvostojoukot löivät
hajalle kahdeksan saksalaista di-
visioonaa ja sitten saartoivat ja
tuhosivat niiden jätteet. 15 tu-
hatta saksalaista sotamiestä ja
upseeria jäi ruumiina taistelu-
kentälle.

(Jatkuu 2. siv.)

Viivyttely on...

(Jatkoa 1. siv.)

Eikö tämän jälkeen ole selvää, että samanlainen kohtalo odottaa myöskin Mannerheimin armeijan sotilaita, jotka istuvat korsuissaan ja arvailevat, milloin alkaa Punaisen armeijan hyökkäys pohjoisessa, voidakseen sitten vasta karata vieraalta maalta. Se ei vetele. Sanomme suoraan, että kun sellainen hyökkäys alkaa pohjoisessa, jollainen nyt on käynnissä Ukrainassa ja Valko-Venäjällä, niin suomalaisen sotilaan on silloin myöhäistä ajatella, miten voisi pelastaa henkensä.

Kenelle elämä on rakas, ken on viisas, hän tekee ainoan oikean johtopäätöksen — antautuu vangiksi tahi karkaa rintamalta.

„Me olemme Saksan apulaisia”,

sanoo suomalainen luutnantti

Punaisen armeijan vangiksi joutunut KTR 14 luutnantti Heikki Jalkanen sanoo haastateltaessa:

„Minä pidän itseäni kykenemättömänä arvostelemaan Suomen hallituksen politiikkaa. Mutta rehellisenä miehenä on minun sanottava, että ne puheet, joita Rytö ja muut hallitusmiehet ovat viime aikoina pitäneet, ovat minun ja monen muun upseerin mielestä silkkaa propagandaa. Eihän kukaan järkimies voi ottaa vakavalta kannalta esimerkiksi sellaisia juttuja, että Suomi muka käy omaa sotaansa erillään Saksasta. Me olemme Saksan apulaisia. Sen ymmärtää lapsikin.

On puhuttu myöskin heimoveljien vapauttamisesta. Se on ainakin upseerien keskuudessa alunperin käsitetty pelkäksi verukkeeksi meidän valloituspyrkimyksillemme. Karjalaisten kohtalo on meille toisarvoinen kysymys. Pääasia on, saammeko me laajennetuksi omaa aluettamme itäänpäin vai ei. Upseeritkin alkavat ymmärtää, että saksalaisten tappio merkitsee Suomenkin tappiota. Meillä on nyt aivan toisenlainen käsitys Punaisen armeijan voimasta kuin aikaisemmin”.

EVERSTIT SAURÉN JA SAVONJO AMMUTTANEET VENÄLÄISIÄ SOTAVANKEJA

Punaisen armeijan vangiksi joutunut Suomen armeijan kaartin 3. pataljoonan 10. komppanian sotamies Lauri Toivonen kotoisin Nurmijärveltä, kertoo:

„Maaselän taistelujen jälkeen helmikuussa v. 1942 kaatin upseerit ammuttivat metsässä lähellä Krivon 60 venäläistä sotavankia. Sotavangit määrättiin kulkemaan kolonnassa rautatietä pitkin ja heidät surmattiin konekiväärillä selkään. Tuon tapauksen tietävät kaikki kaatin vanhemmat sotamiehet. Prikaatin komentajana loin eversti Savonjousi.

Tiedän myöskin muita samanlaisia tapauksia. Syyskuun 1941, jolloin palvelin JR 46:ssa, kersantti Tuomi ampui rykmentin komentajan eversti Saurénin Kannaksella lähellä Raivolaa 7 puna-armeijalaista, joista oli naista”.

Sotamies Toivonvirran ja lukemattomien muiden sotavankien lausunnoista näkyy, että venäläisten sotavankien ampumääräkkääminen on suomalaisten lahtariupseerien mielipitoa. Konnat ovat saaneet valtakirjansa sotavankien lahtauttamiseen Suomen korkeimmista hallituspiireistä. Muistettakoon kuinka presidentti Rydén äänenkannattaja „Helsingin Sanomien” lokakuun 23 p:nä 1941 johtavassa kirjoituksessaan suoraan kohtelee venäläisiä sotavangeja vihollisina.

Älkööt kurjat mannerheimiläiset lahtarit ja heidän korkeijensa luulko, että heidän onnistuu loppumattomiin jatkantöitään, Amerikan, Neuvostoliiton ja Englannin valtioiden julkilausumassa sanotaan, että kaikki sotarikolliset rankaisemaan lain koko ankaruudella ja että heidät löydetään ka maailman ääristä. Niin tulee myöskin käymään.

Suomalaisia sotavangeja Neuvostoliitossa

Sotamies PENTTI SIRVIÖ kirjoittamassa kirjettä kotiin

KUN POIKASET VIEDÄÄN TAPETTAVIKSI

„Olen kuin maho lehmä odottaen teurastusaikaa”

Sotamies Reino Pulakalle, 1 Kpk 2979, kirjoittaa Kerttu Pulakalle Noitermaasta.

„Eilen täytyi lähteä viimeisten poikien Noitermaasta. Voi miten ikävää”.

Jääkäri Aarne Auvisele kirjoittaa L. Suominen, Salo, Vaskio:

„Voi surun surkeutta — tuota eilistä päivää. Ikäiseni pojat joutuivat lähtemään kottiin tunteettomina tulevaisuutta. Ikävältä tuntuu jättää rakkaat kotitänhuat — ja astua sodan melskeisiin — epä-tietoisena siitä jääkö taipa-leelle vai ei. Raskaalta tämä tuntuu”.

Verner Kaasalainen Noitermaasta kirjoittaa:

„Olen itkenyt monta kertaa itseni väsyksiin. Minä joudun jo lähtemään”.

Sotamies Heikki Manniselle kirjoittaa hänen veljensä Jalmari Manninen, 8 Kpk 0802:

„Kyllä se minunkin mieleni murtui liian pahasti, kun lähdin maanantai-iltana. Sinne jäi Hilda ja Helmi katkeraan itkuun. Arvaat veli, millä mielellä minä lähdin tälle taipa-leelle”.

Matruusi Alvi Pastukoville, 1 Kpk 8194, kirjoittaa hänen veljensä Santtu, 5 Kpk 4085:

„Olen vain kuin maho lehmä odottaen teurastusaikaa”.

Synkin mielin odottavat teurastusaikaansa Mannerheimin lahtipenkille raahatut nuoret poikaset. Odottamalla he eivät muuta saavutakaan kuin varman surmansa. Jos he haluavat elää, on heidän ansaittava siihen itselleen oikeus nousemalla taisteluun nuoren elämänsä puolesta, karkaamalla joukolla ja yksitellen rintamalta tai antautumalla vangiksi.

Selustapinnarit rellestävät

Jääkäri Arvo Perälälle, 1 Kpk 2979, kirjoittaa eräs Toimil jostain Oulun puolesta:

„Meidän naapurissa oli häät viime sunnuntaiin aikaan ja minä olin tavallaan kuin „pitöjenlaittajan” oikeana kätenä. Lauantaina ja sunnuntaina siten juotiin ja syötiin häitä. Kolmattasataa henkeä oli ensi päivänä ja toisenakaan ei ollut kaukana sadasta”.

Näin ne selustapinnarit juhli-vat ja mässäivät kansanhuolto-viranomaisten nokan alla. Ja konstikos niiden on rellestää. Eihän kruunu koske suojeluskuntapomojen aittoihin, niiden viljaan, voihin ja lihaan. Se rohmuaa köyhiltä. Sota merkitsee toisille rikkautta ja hyvinvointia, toisille kuolemaa, nälkää ja kyyneleitä.

Sotavankien nimiä ei julkaista

ilman heidän suostumustaan

Suomalaisia sotavangeja Neuvostoliitossa

„Vanha veteraani” vänrikki Heikki Pauri, joka on ollut sotavankina Neuvostoliitossa lähes kaksi vuotta.

JUGOSLAVIAN SIVISTYNEISTO

taistelee partisaanien riveissä

Hitleriläismielinen „Novo Vreme”-lehti valittaa:

„Huomattava osa lääkäreitä ja lääketieteellisten tiedekuntien opilaita on tällä hetkellä partisaanijoukoissa”.

Jugoslavian sivistyneistö taistelee antaumuksella kansansa vapauden puolesta saksalaisia miehittäjiä vastaan. Belgradin yliopiston professori Miloshevitsh on miehityksen ensi päivästä lähtien ottanut innokkaasti osaa taisteluihin johtaen partisaanien yleisesikunnan lääkintä-hallintoa. Lukuisten partisaanijoukkojen johtajina on lääkäreitä ja muita lääkintätyöntekijöitä.

Jugoslavian sivistyneistö taistelee uhrautuvasti ja sankarillisesti sissijoukoissa vihattuja saksalaisia miehittäjiä vastaan. Mutta Hitlerin suomalaiset rennit sanovat edelleenkin „tiedonannoissaan” Jugoslavian isänmaanystäviä „rosvojoukoiksi”. Niin on Berliinistä määrätty.

Rooseveltin lausunto

Amerikan, Neuvostoliiton ja Englannin keskinäisestä avusta

Selostuksessaan aseiden vuokra- ja lainalain täyttämistä Yhdysvaltain presidentti Roosevelt lausui:

„Vuosi 1944 tulee olemaan ratkaisevien sotatoimien vuosi. Yhdistettyään voimansa Yhdistyneet kansakunnat ovat lisänneet hyökkäyksensä voimaa akselivaltojen tuhoamiseksi. Teheranissa ja Kairossa päästiin sopimukseen voittoa edistävien suurten hyökkäystoimien suunnitelmista.

Meidän yhteinen tehtävämme on siinä, että kaikkia niitä lentokoneita, hyökkäysvaunuja, elintarvikkeita ja muita tavaroita, joita kaikki Yhdistyneet kansakunnat yhteisesti voivat tuottaa, meidän aseelliset voimamme käyttäisivät mitä tehokkaimmin vihollisen murskaamisen jouduttamiseksi.

Yhdistyneet kansakunnat ovat siirtyneet uuteen vuoteen voimakkaampina, lujempina ja yhtenäisempinä kuin milloinkaan ennen. Saksa ja Japani tulevat omaksi surukseensa siitä pian vakuumetuiksi.

Sikäli kun me lähetämme meren yli yhä enemmän amerikkalaisia joukkoja hyökkäykseen vihollista vastaan, akselivallat tuntevat yhä voimakkaammin vuokra- ja lainalain ohjelman vaikutuksen. Neuvostoarmeijan sotilaat, jotka ovat lyöneet takaisin natsilaiset anastajat, käyttävät hyvin meidän lähettämiämme sotamateriaaleja sotahistorian yhdessä suurimmassa hyökkäystaistelussa.

Kaikkein oleellisin apu, jota me ja muut Yhdistyneet kansakunnat saamme neuvostokansalta, on etsittävässä Stalingradista, Harkovista ja Kievestä, sitä ovat miljoonat natsilaiset sotilaat, jotka ovat kaatuneet, haavoittuneet tahi otettu vangiksi Venäjällä, miljoonat, jotka eivät enää voi tehdä vastarintaa meidän joukoillemme Länsi-Euroopassa“.

ERO PAKETILLA JA PAKETILLA

Suomen armeijan sapsukoilla ei mies elä, ellei saa ahkeraan kotoa paketteja. Tämä on tietty asia. Mutta nyt kun pakettien saantia on rajoitettu, se merkitsee, että sotamiesten on kiristettävä nälkävyötään entistä tiukemmalle. Rikkaitten talojen pojilla ei ole mitään hätää, sillä heidän saamansa paketit sisältävät arvokkaita ravintoaineita, voita, läskiä, sokeria, kananmu-

nia. Paketinsaantioikeuden rajoittaminen on ankara isku nimenomaan köyhille rintamamiehille, jotka voivat kodeistaan saada korkeintaan perunoihin.

Kelju määräys pakettinsaantioikeuden rajoittamisesta voidaan kumota ainoastaan sotamiesten joukkotoiminnalla. Kaikkein viisainta on tehdä kerta kaikkiaan loppu herrojen keljuilusta lähettämällä pois Mannerheimin hukkuvasta laivasta.

Suomalaisia sotavankeja Neuvostoliitossa

JR 8. sotamies Adiel Paanen puhuu radiossa.

HUUMORI

Rikos ja rangaistus

Nimettömän ilmiannon perusteella vangittu sotamies Kiljunen joutui sota-oikeuteen vastamaan valtion päämiehen kunnianloukkauksesta.

Oikeudessa tuli toteennäytettyä, että sotamies Kiljunen sanoivat kuuluneet näin: „Presidentti Ryti uskoo vieläkin saksalaisten voittoon“.

Tämän perusteella sota-oikeus langetti seuraavan tuomion:

„Koska sotamies Kiljunen julkisesti haukkunut Suomen valtion päämiestä tolvanaaksi, aasikana ja pääsinpääksi, niin tuomitaan hänet ammuttavaksi ja sen jälkeen olemaan 20 vuotta kansalaisluottamusta vaille“.

Oleellinen kysymys

Ohranapäällikkö Anttoni: Herra presidentti. Viime yönä vangitsin vielä 100 teidän politiikkaanne tyytymättömyyden kiloa.

Risto Ryti: Se on liian vähän! Helsinki on puhdistettava kaikista tyytymättömyydestä.

Ohranapäällikkö Anttoni: Käskeynnä, herra presidentti, mutta rohkenen kysyä eikö teille tule ikävä olla yksinäisenä suuressa kaupungissa.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 7
1944

RINTAMALEHTI

Keskiviikkona
tammikuun 19 pnä

SAKSALAISTEN MENETYKSET UKRAINASSA

Neuvostojoukot ovat Ukrainan 1:sen rintaman hyökkäystaisteiluissa joulukuun 24 päivästä 1943 tammikuun 13 päivään 1944 tuottaneet saksalais-fascistisille joukoille seuraavat menetykset:

On tuhottu 2.204 hyökkäysvaunua, 1.174 tykkiä, 625 kranaatinheitintä, 3.173 konekivääriä, 348 panssariautoa, 4.686 autoa, 2 panssarijunaa, 27 ammus-, ase- ja muonavarastoa, 17 junaa, 28 veturia, 400 rautatievaunua, 40 bensiinisäiliötä ja 3.063 kuormaa.

Vihollinen on menettänyt yksistään kaatuneina lähes 100.000 sotamiestä ja upseeria.

Tänä aikana on vallattu seuraava sotasaa- lis: 316 hyökkäysvaunua, 902 tykkiä, 321 kranaatinheitintä, yli 2.000 konekivääriä, 11.500 kivääriä ja konepistoolia, 157 panssariautoa, 3.514 autoa, 47 traktoria, 480 moottoripyörää, 20 veturia, yli 1.000 rautatievaunua, 3 lastissa ollutta junaa, 40 polttoainesäiliötä, 230 ammus-, ase-, muona- ja muuta sotavälinevarastoa, 3.100 kuormaa, 3.662 hevosta ja 40 radioasemaa.

Vangiksi on otettu 7.000 saksalaista sotamiestä ja upseeria.

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO.

Suomalaisia sotavankeja Neuvostoliitossa

Sotamies Lauri Toivonvirta haavoittui vangiksi joutuesaan. Hän on tyytyväinen saamaansa lääkarinhoitoon ja varma siitä, että sodan loputtua palaa terveenä kotiinsa.

Suomen maantieteellinen asema

Suomen maantieteellisestä asemasta ovat Suomen hallitusherrat viime aikoina alkaneet puhua hyvin murheellisessa äänilajissa. Ryti sanoi viimeisessä itsenäisyyspäiväpuheessaan: „Maantieteellinen asemamme on jälleen ollut kohtalomme“. Tällä hän tahtoi vierittää Suomen maantieteellisen aseman syyksi sen kurjan tilan, johon hän kumppaneineen on maan saatannut.

Kun Hitler-Saksan kanssa liittoutunut Rydin ja Mannerheimin kopla syöksi pienen Suomen sotaan suurta naapuriansa, Neuvostoliittoa vastaan, oli Suomen maantieteellinen asema noiden herrojen mielestä erittäin suotuisa tuollaiseen yritykseen. He iloitsivat voidessaan antaa saksalaisten käytettäväksi niin mainion esiinmarssialueen hyökkäystä varten Neuvostoliiton kimppuun. Suomeen päästämien saksalaisten sotajoukkojen turvin he luulivat voivansa anastaa itselleen vuosikymmeniä himoitsemansa Neuvosto-Karjalan metsärikkaudet ja muita Neuvostoliiton alueita.

Nyt, kun tuo rosvoseikkailu on kärsinyt täydellisen vararikon, kun Hitlerin armeijat kärsivät tappion toisensa jälkeen vyöryen verissä päin Neuvostoliiton läntisiä rajoja kohti ja kun on vain ajan kysymys, milloin Punainen armeija karkoittaa myöskin mannerheimiläiset anastajat neuvostomaalta, on Suomen

(Jatkuu 2. siv.)

Suomen maantieteellinen asema

(Jatkoa 1. siv.)

men maantieteellinen asema alkanut Suomen sotarikollisista tuntua kohtalokkaalta.

Ainoa oikea Suomen kansan todellisia etuja vastaava johtopäätös Suomen maantieteellisestä asemasta olisi se, että sellaisen maan on pyrittävä elämään sovussa ja ystävyydessä suuren itäisen naapurinsa kanssa. Jo Juhana Wilhelm Snellman sanoi aikoinaan: „Suomi ei voi koskaan saavuttaa mitään väkivallan keinoin“.

Mutta pöyhkeät, suuruudenhullut ja pohjattoman ahneutensa sokaisemat valkoisen Suomen vallanpitäjät eivät ole milloinkaan halunneetkaan elää sovussa Neuvostoliiton kanssa. He ovat välttämättä tahtoneet vetää miekan ulos tupestaan, koettaa onneaan valloitusseikkailun tiellä. Tulos on sen mukainen. Lähes 300.000 kaatunutta ja sotavammaista on pieni Suomen kansa jo menettänyt. Sota on auttamattomasti hävitty. Valloitusseikkailun loppunäytös, sur-

kea romahdus, on väistämättömästi edessä.

Jaarittelut Suomen kohtalokkaasta maantieteellisestä asemasta ovat pelinsä pelanneiden sotarikollisten hallitusherrain epätoivon vikinä, sillä he näkevät tilinteon hetken lähestyvän.

Se ainoa oikea vastaus, jonka suomalainen sotilas voi antaa tuohon vikinään, on seuraava:

Jos Suomen maantieteellinen asema ei teitä miellytä, niin muuttakaa herran nimessä omaa maantieteellistä asemaanne! Menkää Saksaan, herranne Hitlerin valtakuntaan, jos luulette siellä säästyvänne kansan kostolta. Mutta meitä te, vararikikoutuneet lurjukset, ette enää tapata hävityssä sodassanne. Riittää jo! Me kyllä pystymme pelastamaan henkemme karkaamalla joukolla rintamalta ja siirtymällä sotavankeuteen Punaisen armeijan puolelle.

Sotavankien nimiä ei julkaista ilman heidän suostumustaan

Mikä on Curzonin linja?

Tämän vuoden tammikuun 11 päivänä julkaistussa Neuvostohallituksen lausunnossa Neuvostoliiton ja Puolan välisistä suhteista käsitellään kysymystä Puolan itärajoista ja sanotaan, että nuo rajat voidaan määrittellä sopimalla Neuvostoliiton kanssa ja että Neuvostohallitus ei pidä vuoden 1939 rajoja muuttamattomina. „Näihin rajoihin voidaan tehdä korjauksia Puolan hyväksi siihen suuntaan, että alueet, joilla puolalainen väestö on vallitsevana, luovutettaisiin Puolalle. Siinä tapauksessa Neuvostoliiton—Puolan rajana voisi olla esimerkiksi niin sanottu

Curzonin linja, jonka Liittoutuneiden Valtojen Korkein Neuvosto hyväksyi v. 1919 ja joka edellyttää Länsi-Ukrainan ja Länsi-Valko-Venäjän kuulumista Neuvostoliittoon“.

Mikä on „Curzonin linja“?

Kysymystä Puolan itärajoista käsiteltiin Pariisin rauhanneuvottelussa, joka alkoi tammikuun 18 päivänä 1919 ja päättyi, kuten tunnettua, Versaillesin rauhansopimuksen solmimiseen. Tuossa neuvottelussa muodostettiin erikoinen valiokunta Puolan asioiden käsittelemistä varten Ranskan Berliinin lähettilään Jules Cambonin johdolla. Valmistellessaan päätöstä Puolan—Venäjän rajaa koskevasta kysymyksestä valiokunta otti lähtö-

Viinaa ja lottia

Eräs sotavanki kertoo

„3. prikaatin 3. pataljoonan komentaja majuri Ikonen on vin kelju ja tyly sotamies kohtaan, mutta toiselta puoleltaan erittäin hanakka viinaa ja lottia viljelemään“. Kun 10. komppanian sotamiehet Uusitalo Hellgren myöhästyivät hotellimalta, niin Ikonen määräsi heidät seisomaan asemien pakkaus selässä kaksi päivässä kymmenen päivän na. Jotkut upseeritkin sanoivat, että se oli mielivaltaista metelyä.

Lottia pitää Ikosella olla konainen haaremi kerralla. Eräänkin kerran (toukokuun) lähetettiin Karhumäelle vasten sairasauto, joka toi 7 miestä ja paljon viinaa Ikonen ja hänen upseeritovereittensa si. Yleistä suuttumusta koki taljoonan miehistön keskuudessa herätti se, että sotamiehet lähtivät passaamaan ja vartiointuota kannäilevää ja irstaita upseeri- ja lottasakkia“.

NEUVOSTOLIITTO JA PUOLA

Lontoossa olevan Puolan hallituksen lausunnon johdosta tammikuun 15 päivästä TASS on valtuutettu ilmoittamaan seuraavaa:

1. Puolan hallituksen lausunto, jossa kierretään ja vältellään pääkysymystä, nimittäin Curzonin linjan tunnustamista Neuvostoliiton—Puolan rajaksi, ei voida katsoa muuksi kuin Curzonin linjan torjumiseksi.

2. Mitä tulee Puolan hallituksen ehdotukseen virallisten neuvottelujen alkamisesta tämän hallituksen ja Neuvostohallituksen välillä, niin Neuvostohallitus arvelee, että tämä ehdotus on tehty yleisen mielipiteen harhaan johtamiseksi, sillä ei ole vaikea ymmärtää, että Neuvostohallitus ei voi ryhtyä virallisiin neuvotteluihin hallituksen kanssa, johon diplomaattiset suhteet on katkaistu.

Neuvostoliiton taholta muistutetaan, että diplomaattisten suhteiden katkaiseminen Puolan hallitukseen oli tämän hallituksen syytä, ne katkaistiin sen johdosta, että se oli aktiivisesti ottanut osaa saksalaisten miehittäjien järjestämään vihamieliseen neuvostovastaiseen parjauskamppailuun n.s. „Katynin murhien“ johdosta.

Neuvostoliitossa katsotaan yllämainittujen seikkojen vieläkin kerran todistavan, että nykyinen Puolan hallitus ei halua saada aikaan hyviä naapuruussuhteita Neuvostoliittoon.

VIHOLLISEN RINTAMA MURRETTU VELIKIE LUKIN LUOTEISPUOLELLA

Tammikuun 16 päivänä neuvostojoukot murttivat kolme päivää kestäneiden hyökkäystaistelijujen jälkeen vihollisen puolustuslinjat Velikie Lukin luoteis-

puolella 15 kilometrin leveydeltä ja 8 kilometrin syvyydeltä, vallaten yli 40 paikkakuntaa. Neuvostojoukot ovat katkaisseet rautatien Novosokolnik—Dno.

rajalinja vahvistettiin liittoutuneiden valtojen konferenssissa Spaassa ja oli pohjana Britannian ulkoministerin Curzonin Neuvostoliiton—Puolan rajaa koskevalle nootille, jonka hän lähetti Neuvostohallitukselle heinäkuun 12 päivänä vuonna 1920.

Liittoutuneiden Korkeimman Neuvoston ja Spaan konferenssin päätökset pitivät Neuvostoliiton—Puolan rajalinjan määrittelemisen lähtökohtana kansatieteellistä periaatetta, jonka mukaan tuon linjan länsipuolelle tulisivat vain ne alueet, joiden väestö oli pääasiassa puolalaisia, ja itäpuolelle alueet, joiden väestön valtava enemmistö oli ukrainalaisia ja valkovenäläisiä.

Mutta Puolan hallitsevat piirit pyrkivät anastamaan myöskin Länsi-Ukrainan ja Länsi-Valko-Venäjän alueet. Käyttäen hyväkseen nuoren Neuvostotasa-

vallan vaikeata taloudellista ja sotilaallista asemaa vuonna 1920 Puola hyökkäsi Neuvosto-Venäjän kimppuun. Kohdattuaan kuitenkin koko neuvostokansan lujan vastarinnan ja nähtyään alkamansa sodan toivottomuuden Puola kääntyi liittoutuneiden hallitusten puoleen pyytäen niitä välittäjiksi neuvotteluihin Neuvostohallituksen kanssa. Silloin Englannin ulkoministeri Curzon lähetti Neuvostohallitukselle yllämainitun nootin, jossa esitettiin ehdotettu Neuvostoliiton—Puolan rajalinja, sittemmin tunnettu „Curzonin linjan“ nimellä. Curzonin nootissa sanottiin: „Tämä linja kulkee likipitään seuraavasti: Grodno—Jalovka—Nemirov—Brest Litovsk—Dorogusk—Ustilug, Grubeshovin itäpuolelta, Krylovin kautta ja edelleen Rava Russkajan länsipuolelta, Przemyslin itäpuolelta

MIKSI SUOMI JATKAA HÄVITTYÄ SOTAANSA?

Tähän kysymykseen vastaa Nurmijärveltä kotoisin oleva työmies, Punaisen armeijan vangiksi joutunut 3. prikaatin sotamies Lauri Toivonvirta näin:

„Useat sotamiehet ovat sitä mieltä, että herrat jatkavat epätoivoista sotaansa sen takia, että he pelkäävät menettävänsä hyvät päivänsä. Meillä, työläisillä ja talonpojilla, ei ole taas mitään voitettavaa tässä sodassa, me taistelemme maantien ja hautausmaan puolesta. Senpä takia monikin mies ajattelee, kunpa pääsisi pois täältä vieraalta maalta ennenkuin Punaisen armeijan hyökkäys alkaa näilläkin seuduilla“.

Pois pääsee se, joka ei odota, että joku hänet päästää, vaan lähtee itse. Joka odottaa, se on kuoleman oma.

Karpaateille asti“. Grodnon pohjoispuolella oli osoitettu Puolan ja Liettuan raja.

Puolan hallitus ei kuitenkaan suostunut „Curzonin linjan“ mukaiseen rajaan ja jatkoi sotaa Neuvosto-Venäjää vastaan. Käyttäen hyväkseen neuvostomaan vaikeata asemaa Puolan onnistui sanella meille Riian rauhanneuvotteluissa vuonna 1921 toinen raja ja anastaa Neuvosto-Ukrainan ja Neuvosto-Valko-Venäjän läntiset alueet. Se vääryys, joka Riian Sopimuksessa 1921 tehtiin Länsi-Ukrainassa asuvia ukrainalaisia ja Länsi-Valko-Venäjällä asuvia valkovenäläisiä kohtaan, tuli poistetuksi vasta vuonna 1939, jolloin näiden alueiden väestön tahdon mukaisesti, joka tuli esille laajan kansanvallan pohjalla suoritetussa kansanäänestyksessä, määriteltiin uusi Neuvostoliiton—Puolan raja.

HELSINGIN HERROJEN HYÖKKÄYS rintamamiesten sotakuukausipalkkaa vastaan

Viime aikoina Punaisen armeijan vangeiksi antautuneet sotavangit kertovat, että Helsingin herrat ovat keksineet lain, jonka mukaan rintamalla olevien reserviläisten perheiltä voidaan ottaa sotakuukausipalkka pois, jos poliisi ja sensuuriurkkijat saavat selville, että naimisissa oleva rintamamies kirjoittelee tai muuten tekee tuttavuutta n.s. vieraitten naisten kanssa.

Mistä tuo herrojen huolenpito reserviläisten „uskollisuudesta“ aviovaimojaan kohtaan johtuu? Onneton, myttyynmennyt sota-seikkailu on saattanut valtion raha-asiat pirun kaulalle. Köyhiltä on jo ryöstetty kaikki, mitä heillä on, ja suurrikkaiden pusiin ei hallitus kajoa. Tämän vuoksi ovat vararikkoiset hallitusherrat aloittaneet suurhyökkäyksen rintamamiehiä vastaan, riistääkseen mahdollisimman useilta perheavustuksen, sotakuukausipalkan.

Verukkeeksi kelpaa kaikki: sotamiehen sairastuminen tai tapaturma hänen lomalla ollessaan, yksinpä kirjevaihtokin tuttavien kanssa.

Ja mikäpä Helsingin herrain on keljuilla niin kauan kuin suomalainen sotamies antaa niiden kyniä itseään ja omaisiaan. Sotamieheltä henki pois ja hänen perheensä mieron tielle. Selainen on Helsingin herrojen ohjelma. Ja tuon ohjelmansa he vielä oman tuhonsa edellä toteuttavatkin, jollei rintamamies tee tenää.

LIITTOLAISET VALMISTAUTUVAT MAIHINNOUSU

Kenraalimajuri Walter Smith on määrätty liittoutuneiden sotajoukkojen korkeimman ylipäällikön Eisenhowerin esikuntapäälliköksi.

Kenraali Wilson ryhtyi tammikuun 9 päivänä täyttämään virkatehtäviään liittoutu-

Luutnantti kumo omat valheensa

Kenttätykistörykmentin
2. patteriston tulenjohtaja

joukkueen johtaja ja luutnantti

Heikki Jalkanen, kotoisin Joroisten kirkonkylästä

too:

„Minä en vielä ole ollut ihmettelemästä Puna-armeijan partion ripeätä otetta, se otti minut vangiksi. Olin ri tarpeellani noin 20 metrin päässä korsiasta, kun minut pattiin kiinni ja vietiin ylitse sellaista vauhtia, etten nyt housuni nappeja kiinnittänyt. Vastustus oli turhaa, en sitä yrittänyt, sillä siinä si voinut menettää terveyttä. Minä kyllä suurempien vaivojen perässä olin uskonut, että puna-armeijalla pärjäävät ja tappavat vangeja. Olin monta kertaa sanonut, että parempi on tappaa itse kuin antautua vangiksi. Minä uskonut näihin juttuihin, pidin niitä propagandana.

Täällä olen saanut mitään haimman kohtelun. Ruokaa on ollut riittävästi. Kaikkea ihmeellisimmältä minusta tuntuu, se, että heti annettiin lupaa joittaa kirje kotiin, jotta omissa tietäisivät, että elän ja olen vissä voimissa“.

neiden aseellisten voimien päällikkönä Välimerellä.

Englannin itäisen sotilasentinen komentaja kenraali nantti Gammel on nimetty liittoutuneiden joukkojen esikuntapäälliköksi Välimeren näyttämölle.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 8
1944

RINTAMALEHTI

Lauantaina
tammikuun 22 pnä

Leningradin ja Olhavan rintaman joukot hyökkäävät

SAKSALAISTEN PUOLUSTUS MURRETTU. — NOVGORODIN KAUPUNKI JA 200 MUUTA PAKKAKUNTAA VAPAUTETTU. — VIHOLLINEN JÄTTÄNYT TAISTELUKENTÄLLE 40.000 SOTAMIEHEN JA UPSEERIN RUUMIIT. — PUNAINEN ARMEIJA OTTANUT RUNSAAN SOTASAALIIN.

Tammikuun 19 päivänä Stalin antoi erikoisen päiväkäskyn, jossa sanotaan:

„Siirtyen hyökkäykseen Pulkovan lähistöltä ja Oranienbaumin eteläpuolelta LENINGRADIN rintaman joukot murtivat lujasti linnoitetun ja syvälle porrastetun saksalaisten puolustusalueen ja viisi päivää kestäneissä taisteluissa etenivät kummallakin suunnalla 12—20 kilometriä sekä laajensivat rintamanmurtoaan kummallakin hyökkäyslohkolla 35—40 kilometrin leveydeltä.

Läpimurron jälkeen neuvostojoukot valtasivat rynnäköllä tammikuun 19 päivänä KRASNOJE SELON kaupungin, jonka saksalaiset olivat tehneet lujaksi linnoitukseksi, sekä vihollisen voimakkaan puolustustukikohdan ja tärkeän teiden solmukohdan ROPSAN.

Hyökkäyksen aikana neuvostojoukot ovat tuottaneet raskaita tappioita seitsemälle saksalaiselle jalkaväkidivisioonalle ja vallanneet suuren määrän vihollisen järeätä tykistöä, joka on järjestelmällisesti pommittanut Leningradia“.

Neuvostoliiton Tiedoitustoimisto ilmoittaa lisäksi, että viisi päivää kestäneiden taisteluiden aikana Leningradin luona Punaisen armeijan joukot ovat vallanneet 80 paikkakuntaa. Oranienbaumin eteläpuolella hyökkäävät joukot ovat vallanneet PIETARHOVIN kaupungin sekä suuret asutuskeskukset GOSTILITSY, NOVAJA PETROVSKAJA, KOSHERITSY, VILPOVITSA, ISAJEVO-MALKUNOVO, DJATLITSY, SOKULI, JELAGINO, VOLOSOVA, GLJADINO, HABONI, NIKOSENMAKI, ALA-KIPPEN, PIENI ja SUURI KORKA sekä LIPITSY. PULKOVAN alueella hyökkäävät joukot ovat vallanneet suuret asutuskeskukset SUOMEN-KOIROVA, SUURI VIITTALA, ALEKSANDROVKA, SOBOLEVA, KONSANTINOVKA, NIKOLAJEVKA, PAJULA, ROD, GORSKAJA, TUUTARI, PIKKOLA.

Vangiksi on otettu yli 1.000 saksalaista sotamiestä ja upseeria.

OLHAVAN rintaman joukot ovat kenraali Meretskovin johdolla viisi päivää kestäneissä sitkeissä taisteluissa Novgorodin pohjoispuolella edenneet 30 kilometriä, laajentaneet rintamanmurron 50 kilometrin levyiseksi ja vapauttaneet yli 80 paikkakuntaa sekä katkaisseet rautatien NOVGOROD—LENINGRAD. Novgorodin eteläpuolella neuvostojoukot ovat menestyksellisesti menneet ILMEN järven pohjoisosan yli, vallanneet 15 paikkakuntaa ja katkaisseet NOVGORODIN—SHIMSKIN rautatien ja maantien.

(Jatkuu 2. siv.)

Hengenvaarallisia luuloja

Ei mikään eikä kukaan voi estää Mannerheimin armeijan tappiota ja Suomen herrojen valloitusseikkailun surkeaa romahdusta. Tämä totuus alkaa selvitä kaikille Suomen armeijan sotilaille.

Mutta sotavankien lausunnoista päätellen ei läheskään kaikilla Suomen armeijan sotilailla ole täyttä käsitystä heidän asemansa vakavuudesta. Monet järkeilevät näin: Tappio tulee ja anastetulta maalta on lähdettävä, siinä ei auta mikään. Mutta ei tässä vielä hätää ole. Meidän vuoromme tulee vasta sitten, kun Punainen armeija on ensin ajanut saksalaiset pois Ukrainasta, Valko-Venäjältä ja Baltian maista.

Sanottakoon suoraan, että tuollainen järjenjuoksu on hengenvaarallista suomalaisille sotilaille. Sodan kokemus on tuottanut monen monta karvasta pettymystä ja nolausta niille, jotka ovat yrittäneet arvailemalla „ratkaista“ kysymyksiä, joiden ratkaiseminen on yksistään Punaisen armeijan vallassa. Punainen armeija on osannut antaa vihollisilleen murskaavia iskuja siellä ja silloin, missä ja milloin sitä on kaikkein vähimmin odotettu. Stalingradiin tunkeutuneet saksalaiset riemuitsivat jo lopullisesti

(Jatkuu 2. siv.)

Hengenvaarallisia luuloja

(Jatkoa 1. siv.)

murtaneensa Punaisen armeijan vastarinnan, kun aivan odottamatta saivat sellaisen vastaiskun, josta eivät ole vielä kukaan toipunut.

Toinen yhtä valaiseva esimerkki. Kun saksalaiset myttyynmenneen kesähyökkäyksensä jälkeen „oikaisivat linjojaan“, t.s. aloittivat pakoretken länttä kohti, olivat he varmoja siitä, että Punainen armeija pysähtyy Dnieprille pitkäksi aikaa. Se riipeä vauhti, millä Punaisen armeijan joukot hetkeäkään epäroimatta ylittivät valtavan vesistöeseen, Dniepr-virran, ei ollut ainoastaan kipeä isku Saksan armeijoille, se oli samalla häpeällinen suurnolaus Hitlerin päämajan kovaonnistille „profetoille“, jotka taaskin iskivät kirveensä kiveen koettaessaan turhaan aprikoida, mitä Punainen armeija tekee tai tekemättä jättää.

Etkö jo huomaa, suomalainen sotilas, kuinka vahingollista ja turhaa haihattelua on sellainen luulo, että Mannerheimin armeijan murskaamiseen kuluu vielä pitkä aika? Sinulla on täysi syy pitää kiirettä, jos aijot päästä Neuvostomaalta pois elävänä. Mutta asialla on vielä toinenkin puoli. Mitä kauemmin suomalaisen sotilas viipyy Neuvostomaalla sen miehittäjänä, sitä enemmän hän rinnastaa itsensä mannerheimiläisten sotarikollisten kanssa, sitä suurempi on hänen osuutensa siinä edesvastuussa, joka noiden sotarikollisten on kannettava Neuvostomaan rouskuksesta.

Käännä nopeasti selkäsi mannerheimiläisille sotarosvoille ja lahtareille, jos et halua joutua samaan kadotukseen niiden kanssa. Karkaa rintamalta ja siirry vapaaehtoisesti sotavankuteen! Kohta on myöhäistä katua.

NEUVOSTOJOUKOT VALLANNEET MUJAN

Leningradin rintaman joukot ovat välittömässä yhteyksessä toisiinsa Olhavan rintaman joukkojen kanssa murtaneet saksalaisten lujasti linnoitetut puolustuslinjat Mujan suunnalla ja vallanneet tammikuun 21 päivänä **Mujan** kaupungin ja tärkeän rautatiesolmun. Muja oli saksalaisten tärkeimpiä puolustustukikohtia Leningradin ympäristöllä.

Leningradin ja Olhavan rintaman joukot hyökkäävät

(Jatkoa 1. siv.)

TAMMIKUUN 20 PÄIVÄNÄ. Neuvostojoukot jatkoivat hyökkäystään Leningradin rintamalla ja valtasivat URITSKIN (Ligovo) kaupungin ja rautatiesolmun sekä suuret asutuskeskukset TIMALOVO, SUURI ja PIENI SIMANKONTU, SASHINO, BEZZABOTNYI, STRELNA, VOLODARSK, SOSNOVAJA POLJANA, LENIN, RYMKI, INNALA, NIUKKASI, SUURI ja PIENI NIKKARI, KUTUSI, KAPORSKAJA, ALAKYLÄ, KOTSELA, MIHAILOVKA, RASKILA ja NISHNJAJA. Pulkovan eteläpuolella hyökkäävät joukot ovat yhtyneet Oranienbaumin alueelta hyökkääviin joukkoihin. Neuvostojoukot ovat saartaneet ja tuhoavat hajalle lyötyjen saksalaisten joukkojen erillisiä ryhmiä.

Leningradin rintaman joukot ottivat tammikuun 14—20 päivien välisenä aikana seuraavan sotasaaliin: 265 tykkiä, joukossa 85 järeätä tykkiä siitä tykistöstä, joka on pommittanut Leningradia, 30 hyökkäysvaunua, 159 kranaatinheitintä, 274 konekivääriä ja 18 ammus- ja asevarastoa.

Kaatuneiden saksalaisten sotamiesten ja upseerien lukumäärä nousee 25.000.

OLHAVAN rintaman joukot ovat taitavalla kiertoliikkeellä vallanneet rynnäköillä tammikuun 20 päivänä NOVGORODIN kaupungin. Kehittäen hyökkäystään edelleen neuvostojoukot ovat tällä rintamanlohkolla vallanneet useita paikkakuntia ja rautatieaseman Nashtshi sekä käyvät menestyksellisiä taisteluja Novgorodin länsipuolella metsiin saarrettujen vihollisjoukkojen tuhoamiseksi.

Hyökkäyksen aikana Olhavan rintaman joukot ovat ottaneet sotasaaliina: 182 tykkiä, joukossa 16 moottoritykkiä, 120 kranaatinheitintä, joista 16 kuusipiippuista, 635 konekivääriä, 263 autoa, 21 traktoria ja 28 sotavälinevarastoa. Tuhottu on 178 tykkiä, lisäksi 20 moottoritykkiä, 16 hyökkäysvaunua, 110 kranaatinheitintä, 365 konekivääriä ja 350 autoa.

Vangiksi on otettu yli 3.000 saksalaista sotamiestä ja upseeria. Vihollinen jätti taistelukentälle 15.000 kaatuneen upseerin ja sotamiehen ruumiit.

★

„Ei ole kaukana se aika, jolloin me suoritamme loppuun Ukrainan ja Valko-Venäjän, Leningradin ja Kalinin alueiden puhdistamisen vihollisesta, vapautamme saksalaisista anastajista Krimin, Liettuan, Latvian, Viron, Moldavian ja Karjalais-Suomalaisen tasavallan kansat“.

(Stalinin selostuksesta 6.11.43.)

„Suomi saa vielä kalliisti maksaa tämän seikkailun“

Vangiksi joutunut Suomen armeijan 3. prikaatin 3. pataljoonan 10. komppanian sotamies **Lauri Toivonvirta** kertoo:

„Kesäkuun 18 päivänä 1941 minut otettiin armeijaan ja siitä lähtien olen ollut miltei yhtämittaa rintamalla. Minkä puolesta olen koko tämän ajan taistellut? Selittäessään sodan päämäärä meidän lehtemme ovat kirjoittaneet, että me taistelemme „Suur-Suomen“ puolesta. Sodan alussa minä monien muiden mukana uskoin, että me tässä sodassa saamme Karjalan, Muurmannin alueen ja Leningradin. Siitä puhuttiin julkisesti kaikkialla.

Sota pitkistyi ja sotaonni kääntyi venäläisten puolelle. Nyt jo kaikki näkevät, että Saksa ja siis myöskin Suomi kärsivät eittämättömästi tappion. Suunsoitto „Suur-Suomesta“ on loppunut. Lehdet ja hallitusherrat pu-

huvat nykyään, että Suomi käy muka puolustussotaa. Mutta upseerit ajattelevat toisin. Äskettäin 3. pataljoonan komentaja majuri Ikonen piti meille esitelmän. Hän esitti sodanjälkeisen kartan, jonka mukaan Suomeen kuuluu koko Karjala, Leningrad, Murmansk ja Muurmannin rautatie. Majuri kehoitti meitä ottamaan oppia saksalaisista. Hän sanoi: „Saksalaiset taistelevat Suur-Saksan puolesta ja meidän on taisteltava yhdessä heidän kanssaan Suur-Suomen puolesta“. Mutta ne ovat pelkkiä sanoja. Nyt alkaa typerimmillekin suojeluskuntalaisille selvitä, että sota Venäjää vastaan on seikkailua, joka on tuomittu romahtamaan. Suomi saa vielä kalliisti maksaa tämän seikkailun“.

Everstiluutnantti Kivikko juttelee pehmosia

„Korpijääkärien joulu“ nimisessä julkaisussa on painettu 5. rajajääkäripataljoonan komentajan, everstiluutnantti V. Kivikon joulutervehdys, josta lainaamme seuraavat leuhkat sanat:

„Uskomme voittoon sekä karjalaisen heimomme vapauteen ei horju“.

Sotavangit väittävät, että everstiluutnantti Kivikko on yksi Suomen armeijan keljuimpia ja samalla typerimpiä upseereita. Se pitäneen paikkansa. Mutta sellaisia jästipäitä, jotka vielä uskovat Mannerheimin armeijan voittoon, emme sentään luule suomalaisten upseerien keskuudessa enää olevankaan. Todennäköisempää on, että Kivikkokin valehtelee, kuten konna ainakin, pelkässä propagandatarkoituksessa.

Mitä taas tulee „karjalaisen heimon koittavaan vapauteen“, niin se aika ei ole kaukana, jolloin karjalaiset todellakin saavat jälleen maansa ja vapautensa — Punaisen armeijan kädestä, joka karkoittaa mannerheimiläiset anastajat ja ottaa näiltä ainaksiksi ajoiksi pois halun kurottaa kynsiään karjalaisten maahan ja omaisuuteen.

Suomalaisia upseereita Punaisen armeijan sotavankeina

Vänrikit Reino Pulkkinen, Olavi Martikainen ja Esa Heino.

SAKSMANNI TANSSII KOTIRINTAMALLA

„Iso-litan”, „Ryhmyrin”,
„punatukkaisen Irjan”
y.m. lottien kanssa

Jääkäri Urpo Tapiolle,
1 Kpk 2979, kirjoittaa Laila
Kellokumpu Kemijärven Kello-
selästä:

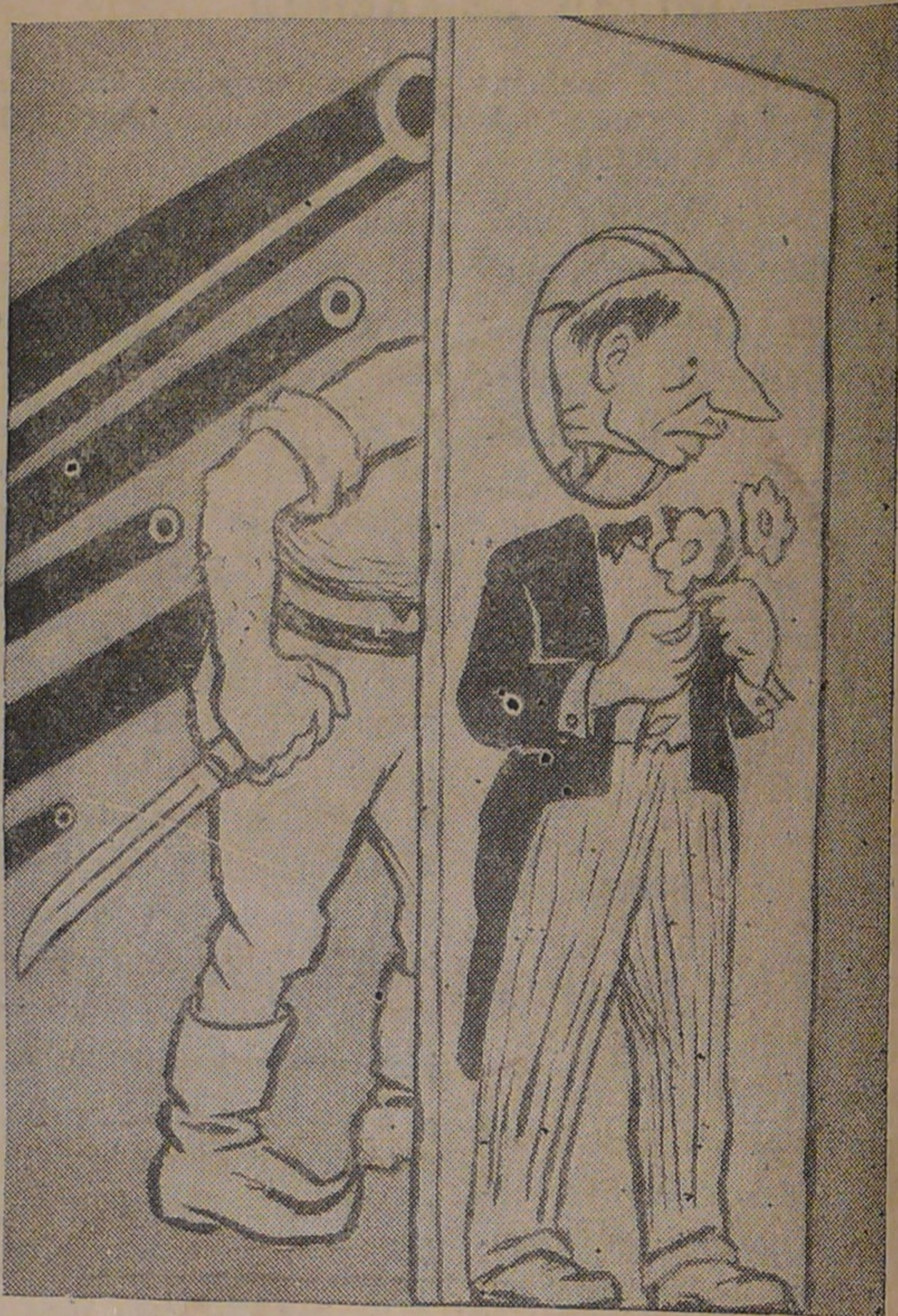
„Olimme eilen illalla koolla oikein suurella sakilla sen rammarin omistajan luona, mikä on Eilalla. Lotista olivat m.m. Iso-lita, emäntä, Ryhmyri ja punatukkainen Irja. Sitten oli niitä saksalaisia oikein suuri sakki, he olivat taasen käymässä täällä. Kyllä oli railakas ilta. Soitimme rammaria, hoilasimme ja tanssimme aamuun asti. Miestä ja naista väkevämpää oli riittävästi. Ei täältä hauska sentään lopu, vaikka kaikki on viety itse Oksasta myöten“.

Rintamamiehille uskotellaan, että kotirintamalla on tanssiminen kielletty, koska se muka loukkaa rintamamiehiä. Laila Kellokummun kirje on uusi todistus siitä, että tanssikieltoa ei ainakaan uloteta saksmanneihin eikä näiden lottailuviin heiloihin, kaikenlaisiin Iso-litoihin, Ryhmyriin, punatukkaisiin Irjoihin ja muihin sen sortin naikkosiin.

Mutta saksmannit ja saksmannien heilat ovatkin Suomessa etuoikeutettua väkeä ja tulevat olemaan niin kauan kuin suomalainen sotamies sietää saksalaisten isäntävaltaa maassaan.

— Joulukuun puolivälissä eräällä torilla Alessandriassa surmattiin fascistisen jalkaväkirykmentin komentaja eversti Salvatore Ruggieri. Torinon fascistinen poliisipäällikkö sai surmansa aseellisessa yhteenotossa italialaisia isänmaanystäviä vastaan. Joulukuussa tunte mattomat henkilöt polttivat saksalaisten sotatarvikevarastot Bolognassa.

RISTOA KIVESTÄÄ

Näin tyhmän yksinkertainen on se konsti, jolla Risto Ryti koettaa uskotella maailmalle, että lahtari on viaton karitsa ja rauhanenkeli, jolla ei ole koskaan ollutkaan mitään tappeluaikeita. Lahtarin leveä takapuoli ja pitkä puukko näkyvät kuitenkin niin selvästi kulissien takaa, että Riston on komennettava itselleen:

„Temppu takaisin!“

SAKSAN KAUPUNGIT MURSKAKSI

Göring kerskaili aikoinaan, ettei yksikään vihollisen lentokone pääse Saksan kaupunkien ylle.

Viime aikoina englantilaiset ja amerikkalaiset pommittajakoneet ovat heittäneet joka päivä tuhansia tonneja räjähdys- ja palopommeja Saksan teollisuuskeskuksiin. Monet suuret kaupungit ovat rauniokasana, kaikkialla riehuvat pommien sytyttämät tulipalot ja satoja tuhansia ihmisiä on jäänyt asuntoa vaille.

Berliinin väestö pakenee kaupungista ja poliisi on voimaton

estämään ihmisten pakotulvaa. Työläisten lukumäärä Berliinin tehtaissa on vähentynyt puolella. Paljon elintarvikevarastoja on palanut poroksi ja liikenne on miltei täydellisesti pysähdyksissä.

Englannin ja Amerikan ilmapvoimien iskut tulevat yhä voimakkaammiksi Punaisen armeijan lähestyessä Saksan rajoja, eivätkä liittoutuneet tule hellittämään yliotettaan, ennenkuin Saksa ja sen vasallit on lopullisesti nujerrettu.

SOTILAAAN ÄÄNI

N:o 9
1944

RINTAMALEHTI

Tiistaina
tammikuun 25 pnä

SAKSALAISTEN TUHOAMINEN LENINGRADIN EDUSTALLA JATKUU

Punainen armeija vallannut Tsarskoje Selon ja Pavlovskin

Ankara varoitus

Punaisen armeijan antama ankara isku saksalaisille joukoille Leningradin edustalla on murskannut mannerheimiläisten anastajien viimeiset toiveet pitää hallussaan asemiaan Neuvosto-Karjalassa. Samanaikaisesti se on lyönyt pirstoiksi suomalaisten sotilaitten sellaiset typerät harhaluulot, että Punainen armeija ei muka tule hyökkäämään pohjoisessa, ennenkuin se on puhdistanut täydellisesti saksalaisista Ukrainan, Valko-Venäjän ja Itämerenmaat.

Nyt, jos koskaan, pitäisi jokaiselle suomalaiselle sotilaalle olla selvää, että viivyttely Neuvosto-Karjalassa merkitsee itsensä saattamista varman tuhon omaksi, sillä se, mikä tänään näyttää olevan aikaista, voi jo huomenna olla myöhäistä. Ne 40.000 saksalaista sotilasta, jotka neuvostojoukot ovat tuhonneet Leningradin edustalla ensimmäisen viiden päivän taisteluiden aikana, toivoivat myöskin, että heidän onnistuu pelastaa henkensä juoksemalla karkuun, kun Punainen armeija siirtyy hyökkäykseen heidän lohkollaan. Mutta neuvostojoukkojen isku oli niin odottamaton ja niiden hyökkäys niin raju, että saksalaiset eivät ehtineet edes vilkaista ympärilleen, kun heidät tuhottiin Leningradin edustalla.

Kun saksalaisten ensiluokkaiset rautabetooniset linnoitukset

Punainen armeija hyökkää

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO ILMOITTAA:

Tammikuun 21 päivänä. Neuvostojoukot jatkoivat hyökkäystään Krasnoje Selon lounais- ja eteläpuolella ja valtasivat useita paikkakuntia, joukossa Rähmösi, Multia, Laakala, Kainalaisi, Skuoritsa, Aropakkasi y.m. Neuvostojoukot ovat täydellisesti tuhonneet edellisissä taisteluissa hajallelyödyt ja saaretut saksalais-fascistiset joukko-osastot.

Tosnan koillispuolella neuvostojoukot siirtyivät hyökkäykseen

(Jatkuu 2. siv.)

(Jatkuu 2. siv.)

Ankara varoitus

(Jatkoa 1. siv.)

eivät kestäneet Punaisen armeijan hyökkäystä, kun Hitlerin seitsemän valiodivisioonaa lyötiin murskaksi yhdellä iskulla, niin mihin voi luottaa pieni Mannerheimin armeija.

Saksalaisten tappio Leningradin edustalla on enteenä Mannerheimin armeijan tuhoamiselle Karjalassa. Sitä ei enää epäile kukaan. Ja se suomalainen sotilas, joka ei halua saada osakseen saksalaisten kohtaloa, voi pelastaa henkensä vain sillä, että lähtee viipymättä kotinsa Suomeen tahi antautuu ajoissa Punaisen armeijan vangiksi. Muuta tietä ei ole. Tämä ei ole uhkaus, vaan voittaja-armeijan neuvo voitettujen armeijan sotilaille.

Jos vihollinen ei antaudu, niin se tuhotaan

Vapauttaessaan neuvostoalueita saksalais-fascistisista anastajista Punainen armeija tuhoaa kaikki ne vihollisjoukot, jotka tekevät vastarintaa.

Tuoreimpina esimerkkeinä ovat sotamarsalkka Mannsteinin 22 divisioonan murskaaminen Kievin länsipuolella, Kirovogradin motin selvyttäminen ja Punaisen armeijan suuret voitot Leningradin alueella, missä on motitettu ja tuhottu muutamassa päivässä yli 40.000 saksalaista sotamiestä ja upseeria, jotka eivät laskeneet aseitaan.

Punaisen armeijan hyökkäys jatkuu ja se tulee jatkumaan niin kauan, kunnes kaikki vierasmaalaiset anastajat on ajettu pois neuvostomaalta. Jos vihollinen tekee vastarintaa, niin se tuhotaan. Sellainen on laki, jota Punainen armeija noudattaa järkehtämättömästi.

Punainen armeija hyökkää

(Jatkoa 1. siv.)

ja murrettuaan vihollisen vastarinnan valtasivat 12 paikkakuntaa, niiden joukossa Mujan kaupungin ja rautatiesolmun.

Novgorodin länsipuolella neuvostojoukot kehittivät edelleen hyökkäystään ja valtasivat useita paikkakuntia.

Tammikuun 22 päivänä. Krasnoje Selon lounais- ja eteläpuolella neuvostojoukot jatkoivat hyökkäystään ja valtasivat yli 40 paikkakuntaa, joukossa Peräjärvi, Volkovitsa, Niiskovitsa, Suuri Ontrova, Kastina, Pitkälä, Ylä-Purskova, Pokkisen-Purskova, Taitsa, Uusi Puudosti, Vaijala, Pennala, Kovrova ja Kommola sekä Taitsan ja Ishoran rautatieasemat.

Tosnan pohjois- ja koillispuolella neuvostojoukot etenivät ja valtasivat yli 30 paikkakuntaa ja neljä rautatieasemaa. Neuvostojoukot ovat täydellisesti puhdistaneet vihollisista rautatien Kirishi—Muja—Leningrad.

Tammikuun 23 päivänä. Neuvostojoukot jatkoivat hyökkäystään Krasnoje Selon, Tosnan, Kirishin ja Novgorodin suunnilla vallaten useita kymmeniä paikkakuntia ja rautatieasemia.

Tammikuun 24 päivänä. Leningradin rintaman joukot jatkoivat menestyksellisesti hyökkäystään ja valtasivat Pushkinin (Tsarskoje Selo) ja Pavlovskin (Slutsk) kaupungit sekä yli 40 muuta paikkakuntaa, joukossa Osnakka, Hylkysi, Vohkana, Piettilä, Saalis, Suuri Reisinä, Sakkola y.m. Neuvostojoukot ovat katkaissut Hatsinan—Narvan rautatien.

Tosnan luoteispuolella neuvostojoukot valtasivat useita paikkakuntia, m.m. saksalaisten lujasti linnoittaman puolustussolmukohdan Uljanovkan ja rautatiesolmun Sablino Leningradin—Moskovan rautatiellä.

PARAS NUORUUS MENE E HUKKAAN JA KÄYRÄ YHÄ NOUSEE

Korporaali Lauri Vähäpellolle, 1 Kpk 2979, kirjoittaa Onni Vähäpelto, 2 Kpk 9306:

„Kuinkas se aika siellä korvessa hurisee? Varmasti keltuttaa aika raskaasti, kuten täälläkin nyt. Tässä on käyrä korkealla, kun lomarosentti pieneni ja se taas pomppas lomaa eteenpäin“.

Eräs kenttäsairaalassa oleva sotamies Sauli kirjoittaa rintamalla olevalle kaverilleen:

„Kyllä minusta tuntuu mukavalta nyt, kun ei tarvitse olla lähelläkään Pirunsaarta. Siellä ei ole lystiä olot, tiedän sen“.

Rintamalla olevaa suomalaista sotamiestä suuttuttaa sodan pitkittyminen. Mutta pelkällä suuttumuksella ei asiaa paranneta. Se vaatii toimintaa. On lyötävä rukkaset pöytään ja lähettävä pois rintamalta tahi antauduttava sotavangiksi. Kun suurrymäkää alkaa näillä mailla, on se jo myöhäistä, vaikka „käyrä“ olisi kuinka korkealla. Siinä menee sekä nuoruus että henki.

Jääkäri Arttu Niemelälle, 1 Kpk 4123, kirjoittaa sotamies Heino Niemelä, 2 Kpk 415:

„Raimohan on aliupseerikoulussa, kyllä se on varmaan aika kusinen koulu“.

Rintamalla oleva nuori sotamies Viki kirjoittaa Kaarina-nimiselle työlle:

„Täällä menee paras nuoruus hukkaan ollessa korpisoturina Karjalan korvessa“.

Sotamies Reino Pulakalle, 1 Kpk 2979, kirjoittaa korp-raali T. Konalainen, 2 Kpk 7025:

„Kyllä on käyrä taas korkealla näin loman jälkeen“.

MITEN TALVELLA VOI ANTautua VANGIKSI

JR 22 3. komppanian sotamies Erkki Gustafsson kertoo:

„Minä ajattelin kauan, ennenkuin tulin päätökseen siirtyä Puna-armeijan vangiksi. Minut määrättiin vahluvuorolle etulinjaan. Entiseltä vahlilta, sotamies Stenvallilta, otin lumipuvun ja puin sen yleni. Kun Stenvall lähti korsulle, päätin toteuttaa karkaamisaikeeni, josta olin sopinut sotamies Veikko Häsänen kanssa. Lunta oli paljon ja jalkasiin oli vaikea talsia. Veikko Häsänen oli minulle kyllä aikaisemmin ehdottanut, että tekisin ylitylöä varten lumikengät. Tähän hommaan en kuitenkaan ryhtynyt ja suksiakaan en voinut ottaa vartiopaikalle, koska se olisi herättänyt huomiota. Miinaken-

tän ylitin onnellisesti, koska tunsin siinä olevat aukot. Kun pääsin omilta linjoilta vähän kauemmaksi, riisuin lumipuvun ja sidoin sen kiväärinpiippuun heiluttaakseni sitä merkiksi antautumisesta. Näin saavuini onnellisesti venäläisten juoksuhaudaan, jossa puna-armeijalaiset ja upseerit ottivat minut hyvin vastaan, syöttivät, juottivat ja lähettivät edelleen.

Nyt elän ja olen kaikessa rauhassa rintaman vaaroista. Pankaahan pojat tekin reppu pykälään ja tulkaa tälle puolelle. Kun pääsette tänne, niin sapuskaa kyllä riittää“.

Kuntoisuuslomia saavat rättimikot ja viskaalien passarit

Eräs Punaisen armeijan sotavangiksi vapaaehtoisesti antautunut JR 22 1. pataljoonan 3. komppanian entinen sotamies kertoi monia hyviä valaisevia esimerkkejä siitä, millaisista „urotoista“ Suomen armeijassa annetaan n.s. kuntoisuuslomia.

Ylimääräisen kuntoisuusloman sai 3. komppanian rättimikko, Sysmän Vintturista kotoisin oleva rikkaan talollisen poika, korp-raali Otto Honkanen. Hän saa tuhkatihään hyvin rasvaisia pakketteja, joilla sitten kestitsee komppanian päällikköä luutnantti Laihoa ja muita upseereita.

Samanlainen „sankariteko“ auttoi viime syksynä Asikkalasta kotoisin olevaa komppaniamme vääpeliä Kalle Niemistä saamaan kuntoisuusloman. Komppaniaa tarkastamaan tuli silloinen väliaikainen pataljoonan komentaja,

arvoltaan kapteeni. Vääpeli Nieminen, jolla on omat kaupat ja vauras talous Suomessa, löi kapteenille lihapaistit, voit ja hyvät ryypyt pöytään ja alkoi puhua lomasta. Kapteeni myönsi heti kuntoisuusloman vääpeliille.

Sotamies Lehtola, joka on hyvin rikkaan talon poika Kokkolasta ja palvelee joukkueemme johtajan vänrikki Järvenpään lähettinä, passaa tätä edestä ja takaa ja nukkuukin hänen vieressä, sai myöskin 12 vuorokauden ylimääräisen „kuntoisuusloman“.

Kun sotamiehet hyvin tietävät näiden yllämainitsemiä kuntoisuuslomille aj olevien miesten „ansiot“ ja „kuntoisuuden“, niin se sanomattomasti sapettaa niitä, jotka saavat vuosikaupalla olla linjoissa.

PUNAINEN ARMEIJA

on hyökkäyksensä ensimmäisten päivien aikana Leningradin rintamalla:

— Vapauttanut saksalaisista anastajista Novgorodin, Krasnoje Selon, Tuutarin, Pietarhovin, Mujan, Ligovan, Skuoritsan sekä yli 200 muuta paikkakuntaa.

— Lyönyt hajalle 7 vihollisdivisioonaa, jolloin yli 40.000 sotamiestä ja upseeria sai surmansa.

— Ottanut vangiksi yli 4.000 saksalaista sotilasta.

— Ottanut runsaan sotasaaliin, m.m. 450 tykkiä.

Miehet tapatetaan ja perheet jätetään nälkään

Taivalkosken pitäjän Metsäkylästä kotoisin oleva, JR 33 9. komppanian 4. joukkueen 3. ryhmässä palvellut sotamies Kalle Ilmari Kemppainen kertoo:

„Kaatuneiden rintamamiesten perheiden avustamisesta puhutaan kyllä paljon, mutta se on vain propagandaa. Meidän kylästä kaatuneen Väisäsen viisi-henkinen perhe, jossa ei ole yhtään työkykyistä, saa alvan mitätöntä avustusta. Serkultani Kalle Kemppaiselta jäi kolmi-henkinen perhe, eivätkä he saa avustusta ollenkaan“.

Sotamies Kalle Ilmari Kemppaisen kertomus osoittaa, millaista todellisuudessa on kaatuneiden rintamamiesten perheitä „huoltaminen“. Rempalleen menneitä valtion raha-asioita yritetään korjata rintamamiesten nälkäänäkevien perheiden kustannuksella. Siitä johtuu, että avustuksia pienennetään, jopa keksimällä kaikenlaisia verukkeita poistetaan kokonaankin.

Kannattaako menettää henkensä ja jättää omaisensa nälkäkuolemaan? Siinä kysymys, jota suomalaisen sotamiehen kannattaa ajatella.

LIITTOUTUNEIDEN MAIHINNOUSUN EDELLÄ

Liittoutuneiden tarmokas valmistautuminen maihinnousuun Euroopassa on herättänyt hitleiläisissä pelkoa kansanjoukkojen mahdollisista levottomuuksista Ranskassa.

Pariisin radio tiedotti äskettäin, että Ranskassa „on ryhdytty toimenpiteisiin kapinan ehkäisemiseksi, jonka piti alkaa sa-

manaikaisesti liittoutuneiden maihinnousun kanssa“.

Samaa todistaa saksalaisten miehitysviranomaisten päiväkirja kuluvaan vuoteen tammikuun 1 päivästä, jonka mukaan kaikkien ranskalaisten, jotka vielä asuvat Englannin Kanaalin ja Pohjanmeren rannikolla, on poistuttava kotipaikkakunniltaan 24 tunnin kuluessa.

JUGOSLAVIAN SISSEILLÄ MENESTYSTÄ

Kansanvapautusarmeijan 5. divisioonan joukot ovat rynnäköllä vallanneet Fotshan kaupungin Itä-Bosniassa. Näissä taisteluissa on saanut surmansa, haavoittunut ja otettu vangiksi 950 saksalaista sotamiestä ja upseeria sekä saatu suuri määrä sotasaalista. Eräällä toisella loholla saman divisioonan joukot ovat

lyöneet hajalle 500-henkisen vihollisjoukon.

Länsi-Bosniassa käydään ankaria taisteluja saksalaisia vastaan, jotka yrittävät tunkeutua Glamotshin suunnalle. Kansanvapautusarmeijan joukkojen onnistui saartaa yli 500 kuorma-autoa, joissa oli vihollisen joukkoja.

Stalingradin edustalla vuosi sitten

Vuosi sitten Punaisen armeijan joukko-osastot löivät hajalle Stalingradin luona olleen 330.000 miestä käsittäneen Saksan armeijan.

Neuvostojoukot ottivat yli 91.000 vankia, niistä 2.500 upseeria ja 29 kenraalia, joukossa sotamarsalkka Paulus.

„Stalingradissa saksalaisfascistisen armeijan tähti alkoi laskea. Stalingradin taistelun jälkeen, kuten tunnettu, saksalaiset eivät enää ole voineet toipua“, sanoi Stalin arvioidessaan Stalingradin taisteluiden merkitystä.

Elämä on täydellisesti osoittanut oikeaksi tuon arvioinnin. Punainen armeija on ottanut sotatoimien aloitteen omiin käsiinsä ja saavuttanut voiton toisensa jälkeen. Menetyään sellaisten suurten vesiesteiden yli kuin Don ja Dniepr Punainen armeija on edennyt Stalingradista länteen 1.500 kilometriä ja lähestyy Neuvostoliiton länsirajoja.

Teeskenneltyä rauhallsuutta

Joku aika sitten, jolloin Punaisen armeijan joukot hyökkäsivät itärintaman etelä- ja keskilohkoilla, Suomen sotapropaganda „selitti“, ettei tuo vielä ole Suomelle mitään vaarallista. Vasta sitten, jos hyökkäys siirtyisi pohjoisempaan, esim. Vitebskin suunnalle, alkaisi se olla Suomelle vaarallista.

Nyt, jolloin neuvostojoukot ovat siirtyneet hyökkäykseen sekä Baltian että Leningradin rintamilla, Suomen sotapropaganda yrittää jälleen näytellä rauhallista naamaa. Se uskottelee, että „Punaisen armeijan hyökkäykset Leningradin ja Ilmajärven suunnalla ovat tuloksettomia“, vaikka jokainen päivä tuo yhä uusia tietoja saksalaisten suurista tappioista Leningradin ympäristöllä.

„Voi pärkkele“, sanoi Mannerheim, kun saksamannin selkäsauhasta Leningradin edustalla kuuli.

HUUMORIA

TUUTARIN KUKKULOILLA

Saksalainen sotamies: Herra yliluutnantti, venäläiset ovat tuhonneet vielä yhden järeän patterin.

Yliluutnantti: Sitä parempi, helpompi on päästä karkuun.

VIIMEISIA UUTISIA

Helsinkiläinen rouva: Mitä uutta Itärintamalta?

Sanomalehtipoika: Saksalaisilla on uusi suunta: Leningrad-Berliini.

Sotavankien nimiä ei julkaista

ilman heidän suostumustaan

SOTILAAAN ÄÄNI

N:o 10
1944

RINTAMALEHTI

Perjantaina
tammikuun 28 pnä

Saksalaiset kärsineet uusia tappioita Leningradin edustalla

NEUVOSTOJOUKOT VAPAUTTANEET HATSINAN,
TOSNAN JA VOLOSOVAN

Punaisen armeijan hyökkäys jatkuu

LAHTARIT

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO ILMOITTAA:

Tsarskoje Selon etelä- ja lounaispuolella olevat neuvostojoukot valtasivat tammikuun 25 päivänä useita paikkakuntia, joukossa Sääskelä, Repola, Hintikkala, Sornova, Säämälä, Seppälä, Korpikylä, Kekkilä, Luukkasi, Vähälä, Mestilä, Papusi y.m.

Tammikuun 26 päivänä Leningradin rintaman joukot kehittivät edelleen hyökkäystään vallaten Hatsinan kaupungin ja tärkeän liikennesolmun. Hatsinan etelä- ja lounaispuolella neuvostojoukot valtasivat lukuisia paikkakuntia, joukossa Kantokylä, Muratta, Mednikovo, Luiskovitsa, Suuri ja Pieni Pornitsa, Ilkinä, Paaritsa, Kolppana, Sakoska y.m. sekä Voiskovitsan asema.

Tosnan länsi- ja luoteispuolella Punaisen armeijan joukot valtasivat Liissilän ja Susaninon suuret asemat.

Hyökkäyksensä aikana tammikuun 14 päivästä tammikuun 25 päivään Leningradin rintaman joukot ovat tuottaneet saksalaisfascistisille joukoille seuraavat tappiot:

Hyökkäystaisteluissa on lyöty hajalle 10 vihollisen jalkaväkidivisioonaa ja tuotettu raskaita menetyksiä kahdelle jalkaväkidivisioonalle.

Epätäydellisten tietojen mukaan neuvostojoukot ovat ottaneet seuraavan sotasaaliin: 619 tykkiä, joukossa 116 järeätä tykkiä,
(Jatkuu 2. siv.)

Englannin ja Amerikan lehdet Punaisen armeijan suurista voitoista Leningradin edustalla

„New York Herald Tribune“ mainitsee, että murrettuaan Leningradin saartorenkaiden Punainen armeija on saavuttanut uuden voiton Neuvostoliitolle ja Yhdistyneille kansakunnille. Käydessään taistelua vihollista vastaan koko valtavalla rintamalla Punainen armeija valmistautui samanaikaisesti antamaan sille sopivalla hetkellä musertavan iskun kaikkein arimpaan kohtaan.

Reuterin tietotoimiston sotatilanekatsausten laatija kirjoittaa saksalaisten rintamalinjojen murtamisesta Leningradin ja Olhavan rintamilla sekä Novgorodin valtaamisesta, että nämä voitot ovat olleet murskaava isku Ilmenjärven ja Leningradin välillä olleille saksalaisten vahvoille puolustustukikohdille, joita he pitivät Saksan „koillisvalina“.

Tasan 26 vuotta sitten, tammikuun 28 pnä 1918, mustasotnialaiskenraali Mannerheimin ja Saksassa kouluutettujen jääkäriupseerien johtamat suojeluskuntahurtat karkasivat Suomen työmiesten ja torpparien kimppuun. Se oli alkua kolme kuukautta kestäneelle kansalaissodalle Suomen kansan suuren enemmistön ja sen murhamiesjoukkion välillä, jolle kansa on inhoten antanut sattuvan nimen: **lahtarit**.

Voitolle pääsivät kansan viholliset, lahtarit — ei suinkaan omin voiminsa, vaan avukseen kutsuneiden Saksan keisarin sotajoukkojen avulla. Murhattuaan mitä eläimellisimmällä raakuu-della kymmeniä tuhansia Suomen kansalaisia, mannerheimiläiset pyövelit yhdessä saksalaisten rikostovereittensa kanssa pystyttivät Suomeen sen konnuuteen ja nyrkkivaltaan perustuvan lahtarikomennon, joka siellä vieläkin rehoittaa, vaikka sen inhoittavaa hösکیä onkin aika-ajoin — huonolla menestyksellä — koitettu verhota „kansanvaltaisuuden“ naamion taakse.

Suomen osanotto nykyiseen ryöstösotaan Hitler-Saksan puolella, lähes 300.000 Suomen miehen lahtauttaminen ja silvotuttaminen surkeaa romahdustaan kohti kulkevassa „Suur-Suomi“-seikkailussa on mannerheimiläisen lahtarikomennon viimeisin karvas hedelmä. Tämän sodan kärsimyksistä ja kauhuista sekä

(Jatkuu 2. siv.)

Punaisen armeijan hyökkäys jatkuu

(Jatkoa 1. siv.)

454 erikokoista kranaatinheittintä, 20 moottoritykkiä, 1.360 konekivääriä, 7.286 kivääriä ja konepistoolia, 60 hyökkäysvaunua, 24 panssariautoa, 173.000 tykinammusta, 85.000 kranaattia, lähes 9.000.000 kiväärin patruunaa, 350 autoa, 413 erilaista kuormaa, 300 hevosta sekä 65 sotatarvikke- ja muonavarastoa.

Sotasaaliin luettelointi Hatsinassa ei ole vielä päättynyt.

On tuhottu: 158 hyökkäysvaunua, 200 tykkiä, 497 konekivääriä, 245 kranaatinheittintä, 901 autoa, 30 ammus-, ase- ja muonavarastoa, 5 junaa, 5 veturia, 300 rautatievaunua ja 200 kuormaa.

Vihollinen on menettänyt yksistään kaatuneina yli 40.000 sotamiestä ja upseeria.

Lähes 3.000 sotamiestä ja upseeria on otettu vangiksi.

*

Tammikuun 27 päivänä neuvostojoukot jatkoivat hyökkäystään Hatsinan länsi- ja eteläpuolella sekä valtasivat Volosovan kaupungin ja rautatiesolmun ynnä 40 muuta paikkakuntaa, joudossa Jelisavetinon, Kikkerin ja Suidan asemat.

Samoin neuvostojoukot ovat valloittaneet Tosnan kaupungin ja rautatiesolmun sekä tulleet Ljubanin laitaan, jossa käydään taisteluita, sekä katkaisseet Ljubanin-Tosnan välisen rautatien ja maantien.

LAHTARIT

(Jatkoa 1. siv.)

sen surullisista jälkiseurauksista saa Suomen kansa kiittää sitä, että se on 26 vuotta sietänyt niskoillaan lahtareita, Saksan kätyreitä.

Lahtarit ovat ovelasti koettaneet lyödä itselleen propagandamyyntiä siitä nöyrästä alistuvaisuudesta, jolla suomalaiset sotilaat ovat näihin saakka suostuneet tappattamaan itseään. He kerskuvat, että se juopa, joka vuonna 1918 oli heidän ja Suomen kansan välillä, on nyt muka mennyt umpeen. He ilkkuvat, että vieläpä sorakuoppiin tutkimatta ja tuomitsematta ammuttujen sekä vankileireillä nälkään näännytettyjen punakaartilaisien pojatkin ovat muka unohtaneet ja antaneet lahtareille anteeksi isänsä murhat. Tällä kaikella he tahtovat sanoa, että kaikista suomalaisista sotilaista on tullut heidän itsensä kaltaisia Mannerheimin lahtareita ja Saksan kätyreitä.

Vastatkoon jokainen suomalainen sotilas itse tuohon väitteeseen. Hänen oma asiansa on puhdistautua tuollaisesta häpeällisestä syytöksestä.

Jos lahtarien väitteessä on perää, jos 26 vuotta kestänyt mannerheimiläinen terrorikomento

on tosiaankin tehnyt vuoden 1918 sankarillisten vapaustaistelijain, työmiesten ja torppareitten, poijista sellaisia tahdottomia nahjuksia, että he ovat unohtaneet ja antaneet anteeksi lahtareille isänsä joukkomurhan, niin sen pahempi heille itselleen. Mutta tietäköön ja painakoon mieleensä jokainen, että ainakaan Punainen armeija ei koskaan anna anteeksi, ei unohda eikä jätä kostamatta niitä konnantoita, joita Mannerheimin lahtarit ovat tehneet ja teettäneet Neuvostomaalla. Neuvostokansa ja Punainen armeija vaativat täydellisen hyvityksen maansa rosvouksesta, Leningradin pommituksesta, murhattujen sotavankien ja neuvostokansalaisten verestä. Onneton se suomalainen sotamies, joka ei ole hyvissä ajoin ja kyllin selvästi teoillaan osoittanut, että hän ei kuulu Mannerheimin lahtareitten joukkoon, että hänellä ei ole mitään yhteyttä noiden Saksan kätyreitten kanssa.

Vielä on aikaa sellaisiin tekoihin, vielä on mahdollisuus pelastaa henkensä karkaamalla Mannerheimin armeijasta tahi tulemalla Punaisen armeijan sotavangiksi. Mutta pian saatetaan kaikki olla myöhäistä.

HATSINA

Tammikuun 26 päivänä taivasta yllä neuvostojoukot valtasivat rynnäköllä Hatsin kaupungin, jonka saksalaisten olivat muuttaneet lujaksi noitukseksi. Hatsina on tänä suuri liikennekeskus. Sieltä kulkevat rautatiet Pöytäniemiin, Rääveliini, Pöytäniemiin ja Tosnaan. Hatsina liittyy myöskin 8 maantien. Kaupungin väkiluku on yli tuhatta.

„Suomen herrat ei säästä nuorta verta“

Punaisen armeijan vankina ja JR 52:n entinen sotamies Viljo Louhelainen, Juman ja Nunnanlahden kylästä, kesäkuun 1918.

„Tämä sota on riistänyt meiltä suomalaiselta pojalta nuoruuden. Heti, kun nuorukainen päästä itsenäisen elämän taivasta, kyöretään hänet kuin uhriksi mas rintaman ampumakaivoksi hin tapettavaksi. Mistään ruusiloista ei voi olla puhuttakaan. Minäkin, vaikka en vielä täyttänyt 20 vuotta, olen ehtinyt olla jo rintamamiestä toista vuotta. Armeijassa olen pari vuotta nuorempiakin kuin minä — vuosina 1925—26 olen tyneitä. Moni minun ikäiseni on jo menettänyt henkensä, moni on tullut elinkautisraajarikoksi. Suomen herrat säästä nuorta verta“.

VALKOISEN TERRORIN UHREJA

Tukahdutettuaan saksalaisten tahurttien avulla Suomen työtekevän kansan vapaustaistelun vuonna 1918, valkoisen Suomen Mannerheimiläinen johtosakki lkesi vankileireille 90.000 Suomen kansalaista.

Vielä kesäkuun 26 päivänä 1918 „valtiopetoksesta“ syytettujen vankien lukumäärä oli 1.000 henkilöä.

Vuoden 1918 kesän ja syksyn aikana kuoli vankileireillä näl-

kään ja kulkutauteihin 12.000 henkeä.

Lahtarikaartilaiset, yhdessä saksalaisten kanssa, ampuivat ja kiduttivat kuoliaiksi 15.000 henkeä.

Tästä huolimatta nuo Suomen työtekevän kansan lahtaat julkeavat nyt väittää, että Suomen kansa on „unohtanut“ nuo konnantyöt ja että v. 1918 tapahtumat olivat vain paha „erehdys“.

„En tahtonut häpäistä isääni“

14. divisioonan 6. rajajääkäriataljoonan piiskatykkipatterin entinen sotamies Toivo Reinikka kirjoittaa:

„Tammikuussa 1943 karkasin Punaisen armeijan sotavankueen, koska en tahtonut häpäistä isääni, jonka v. 1918 tappoivat ne samat lahtarit, jotka nyt johtavat Suomen armeijaa sodassa työläisten ja talonpoikien valtiota. Neuvostoliittoa vastaan ja tappavat suomalaisia sotamiehiä.“

Huolimatta siitä, että Sosialidemokraattinen puolue ja sen lahtareiksi lyöttäytyneet johtajat Tannerit, Eero Vuoret, Hakkilat, Salovaarat ja muut ovatkin suu vaahdossa paasanneet, että v. 1918 luokkasodan aiheuttamat haavat ovat täydellisesti arpeutuneet, pidän minä suurena häpeänä sitä, että entisten punakaartilaisien pojat alistuvat sellaisten verikenraalien komennettaviksi kuin on esimerkiksi 14. divisioonan komentaja kenraalimajuri

„Hyvä päivä, Lahti-pojat“

Tällaisella saksanvoittoisella, mutta vahingossa oikeaan osuneella suomen kielen mongerruksella päälähtäri Mannerheim tervehti paraatiin rivistäytynyttä Lahden suojeluskuntaa, joka oli juuri palannut Hennalan kasarmeilta punakaartilaisvankien joukkoteloituksesta. Teloitettujen joukossa oli m.m. 150 naista.

„Lahtipoika“ Mannerheim liiteli silloin haaskalinnun tavoin teloitustilaisuudesta toiseen. Nyt samainen otus käy ahkeraan kummitelemassa tapattamiensa suomalaisien sotilaiden n.s. „sankarihaudoilla“. Vanhalla paatuneella lahtarilla pitää olla aina kalman haju nokassa, yhdentekevää, kenen ruumiista se lähtee.

Raappana, joka oli yksi innokkaimpia työläisten ja torpparien joukkoteloituksen toimeenpanijoita v. 1918.

Minä en tahtonut kantaa tätä häpeän leimaa. Minä en tahtonut olla lahtari. Siksi karkasin Mannerheimin armeijasta ja hiihdin Punaisen armeijan puolelle“.

Tunnetteko näitä elukoita?

Esittelemme yleisölle eräitä niistä kaksijalkaisista verikoirista, jotka tuntevat nimen „Lahtari“. Vuonna 1918 „kunnostautuneet“ Suomen työmiesten ja torpparien teloittajat, nykyiset Suomen armeijan kenraalit, suomalaisten sotamiesten lahtauttajat ja saksmannin hännänkannattajat (vasemmalta alas, oikealle ja ylös): Mannerheim, Malmberg, Raappana, Österman, Heinrich, Laatikainen, Vallenius, Siilasvuo ja Talvela.

Konniens rikosluettelosta

EVERSTI KESÄMAA HÄVITTÄÄ KARJALAISIA KYLIÄ

Rajajääkäripataljoona 2:n komentajan eversti Kesämaan määräyksestä hajoitettiin karjalaiset kylät Lepeshina, Shitiki, Onishevskaja ja Kuzmin melkein täydellisesti. Talot on purettu ja kuljetettu metsiin linnoitusten ja asuinkorsujen rakentamista varten. Metsään on noista taloista tehty myöskin sauna, talli ja eversti Kesämaalle asuintalon lisäksi vielä huvilakin. Rakennustöitä johti ensin lääkintäjoukkueen johtaja Hiltunen ja hänen lomalla ollessaan kersantti Kivistöinen.

Eversti Kesämaan määräyksestä on Tarutruskajan ja Maaselän kylistä myöskin hajotettu talot ja vedetty Tulvo-ojalle polttopuiksi. Kylien väestö pa-

koitetaan repimään omat talonsa, ja heidät ajetaan keskitysleireille. Eversti Kesämaa on mennyt hävyttömyydessään niinkin pitkälle, että muutti Tulvo-ojan kirkonkin pataljoonan muonavarastoksi.

Hevosmiehenä minäkin meinasin joutua tuohon rikolliseen hommaan. Mutta olin varma, että niin eversti Kesämaa kuin myöskin toiset karjalaisten kylien hävittämiseen osallistuneet joutuvat kerran vielä vastaamaan tekosistaan. Sen vuoksi päätin pysytellä syrjässä tuosta hävittäjien koplasta ja lopuksi siirryin Neuvostoliiton puolelle. Näin minä pelastuin kuolemalta ja edesvastuulta sodan jälkeen.

Silminnäkijä.

SOTAPOLIISIT MELLASTAVAT SELUSTALLA

RJP 5 2. komppanian 3. joukkueen sotamies Aaro Jalo Ilmari Alkula Tampereelta, kertoo:

„Suurtilallisten ja rikkaiden pojat ovat keinotelleet itsensä sotapoliiseiksi välttyäkseen joutumasta rintamalle. Pysyäkseen hyvissä kirjoissa nuo selustapinnarit mukiloivat pienimmästäkin syystä lomailevia rintamamiehiä. Sotamies Sihvonen matkusti v. 1942 marraskuussa kotilomalle. Hän on hyvin iloinen poika, varsinkin kun on vähän maistannut. Erään kerran hän pikkuhymälässä laski leikkiä junassa vähän kovaäänisemmin. Siitä sotapoliisit hyökkäsivät Sihvosen kimppuun, veivät hänet konduktöörin vaunuun ja pieksivät puolipökerryksiin. Vielä kuukauden kuluttuakin näkyi Sihvosen päässä ja selässä hakkaamisen jälkiä. Sortavalassa Sihvonen pan-

tiin putkaan. Tapaus merkittiin lomatodistukseen ja hän menetti seuraavan vuoroloman.

Sotamies Pirkkanen kertoi, kuinka Multian pitäjän Väätäisen kylästä kotoisin oleva sotapoliisi Eino Väätäinen leuhki, miten he sakilla olivat hakanneet erään kersantin puolikuoliaaksi.

Kyllä rintamamiehet ovat monasti antaneet sotapoliiseille sakilla selkäänkin, mutta ei ne vielä ole saaneet oikein „isän kädestä“ niinkuin pitäisi“.

HUUMORIA

ALOITE SIIRTUNYT

Hitler: Herra kenraali, sotatoimien aloite Leningradin rintamalla on kai edelleenkin meidän käsissämme?

Kenraali: Valitettavasti ei, se on nyt meidän jaloissamme.

Saksmannia höy-
netään Leningra-
luona

Krasnoje Selo

Pietarhovi

Tsarskoje Selo

Muja

Hatsina

(Jatko seuraa)